

ČÍM CHCEŠ BYŤ?

„Otec, zajtra máš prísť do školy, odkazuje ti pani učiteľka, – takto som privítal jedného dňa tatka, keď prišiel domov z práce. „Preboha, čo si zase vyparatil?“ spýtal sa ma trochu vylakane. „Ja? Nič!“ odvetil som. A tak sa na druhý deň ráno vybral do školy a vrátilo mu hlavu, čo len od neho môže učiteľka chcieť.

Prečo si ho vlastne zavolali? Nie, naozaj som nič nevyviedol. Pani učiteľka sa nás na hodine spýtala, čím chceme byť. Ja som povedal, že futbalistom. „Futbalista? Ved’ to nie je žiadne povolanie!“ nechápavo krútila hlavou. Nemožno sa jej čudovať, ved’ čo ona o tom mohla vedieť! O futbale nemala, pochopiteľne, ani potuchy. Ja som však trval na svojom. A tak si znepokojená dala zavolať do školy môjho otca. Ten jej porozprával, ako milujem futbalovú loptu, ale ubezpečil ju, že, samozrejme, pôjdem sa niekde vyučiť, pretože, ako sa v tých časoch vravievalo, remeslo má zlaté dno. Takže všetko sa vysvetlilo k spokojnosti a bol pokoj.

Ale ja som chcel byť naozaj futbalista. Ligový hráč. Veľmi skoro som zistil, že mať talent nestačí. Po pár rokoch strávených medzi žiakmi vo futbalových tímoch v rodnej dedine v Jacovciach som šiel (aj) za futbalom do Topolčian. Keď som videl, najmä v doraste či v áčku, kde sú tí chalani, čo všetko dokážu s loptou... Prihrávky, centre, ľavou, pravou... Položil som si otázku: Čo tu vlastne robím? Povedal som si: Chlapče, ty si teda musíš poriadne vysúkať rukávy, aby si dosiahol ich úroveň. A tak som makal. Tvrdá robota mi odmalička ako chlapcovi z dediny, kde bolo často treba priložiť ruku k fyzickej práci, nebola cudzia. A s ňou ruka v ruke kráčať pocit zodpovednosti. V takomto duchu som bol vychovávaný.

Mojím vzorom, priam idolom, sa stal už v detstve Franz Beckenbauer, o osem rokov starší ako ja. Elegantný nemecký futbalista, ktorý sa vypracoval na moderné libero absolútneho svetového formátu. Ale že jedného dňa budeme zoči-voči stáť na tom istom ihrisku a budeme súper, dokonca vo finále majstrovstiev Európy, on bude smútiť a ja sa radovať, tak ďaleko moje myšlienky chlapca vo veku tínedžera veru nesiahali. O tom som ani nesníval. Z našich hráčov som obdivoval Laca Petráša, Karola Jokla, Ďuriho Szikoru, veľmi sa mi páčil aj Ján Geleta.

Išiel som krok po kroku. Cieľ zahrať si najvyššiu súťaž sa mi splnil v bratislavskom Interi. Za to, že som sa dostal do ligového klubu, vďačím žiackym a dorasteneckým trénerom v Topolčanoch, ktorí mi dali výborné základy do futbalu. Veľká vďaka všetkým!

Na Pasienkoch sa mi otvorili dvere do seniorskej reprezentácie Československa, čo bola ďalšia veľká méta v mojej kariére. Žltó-čierny klub i reprezentácia sa stali

pre mňa školou profesionálneho futbalu, hoci v socialistickom Československu sa toto slovíčko v súvislosti so športom nenesilo, ba bolo priam tabu. Profesionalizmus v tej pravej, rýdzej podobe som zažil ako hráč a neskôr hrajúci tréner až vo Švajčiarsku. K tomu sa však ešte dostaneme. Teraz sa vráťme do leta roku 1953 do Jacoviec, dediny vzdialenej päť kilometrov od Topolčian, kde sa začal písať môj životný (i futbalový) príbeh.“

V prvej „ľudovej“ v Jacovciach, Jurkemik druhý po ľavej ruke pani učiteľky. „Ako jediný som si dal na seba teplákovú súpravu. Veľmi som si nemal z čoho vyberať, čo na seba. A tak som skoro všade chodieval v teplákoch,“ vraví Jurkemik.

Z DEDINY DO VEĽKÉHO SVETA

Jacovce – svetový unikát

„Jacovce sú ako dedina svetový unikát. Ja i Dušan Herda sme sa stali futbalovými majstrami Európy, jeho brat Peter bol tiež reprezentant, Marián Novotný si zahral za olympijský tím Československa. Navyše od nás pochádza Miroslav Šatan, hokejový majster sveta a víťaz NHL, ktorý je však už iná, mladšia generácia. Neviem, či by ste našli niekde na svete dedinu, ktorá má majstra Európy vo futbale i svetového šampióna v hokeji. Asi nie.

Ako je možné, že v takej malej dedine ako Jacovce vyrástlo toľko a takých úspešných športovcov? Keď mám hovoriť o nás futbalistoch, myslím si, že to bola generácia, ktorá mala talent a nepremrhala ho. Veď čo bolo na dedine okrem futbalu? Talentovaných hráčov sa vyskytlo v našich končinách viac, ale nie všetci sa dostali ďalej. V Topolčanoch boli fantastickí futbalisti. Mnohí však prestali na sebe pracovať, stačilo im, čo dosiahli.

Podme však späť do môjho detstva a mladosti. Narodil som sa do chudobnej rodiny. Mali sme jednu izbu, ktorú si rodičia prenajali v rámci väčšieho domu. Išlo o taký dlhý dom, aké sa vtedy stavali. Umývadlo sa nachádzalo na chodbe, na záchod sa chodilo von, na latrínu. V izbe sme sa museli tiesniť štyria: otec, mama, moja o tri roky staršia sestra a ja. Na svet som prišiel v Jacovciach, v tejto našej spoločnej rodinnej izbietke, kde ma mama porodila 20. júla 1953. V kalendári to vyšlo na pondelok. Či bola pri tom aj pôrodná baba? Zrejme áno, čo si ja pamätám? Čo sa mi však z útleho detstva vrylo do pamäti, bolo, ako mama ohrievala vodu a umývala ma v malom lavóre.

Po pár rokoch otec začal stavať dom. Mama mi hovorila, že sa do toho pustil s tristo korunami. Ľudia si v dedine medzi sebou vypomáhali, tak to bolo aj pri stavbách. Inak by to nešlo. Keď som mal 16-17 rokov, aj ja som si odrobil svoje na stavbách ako výpomoc. A samozrejme, od detstva som musel pomáhať okolo domu či v záhrade. Mali sme dosť dlhý pás zeme, síce úzky, ale dlhý. Končil sa až pri potoku pri veľkej lúke, kde sme tiež hrávali futbal. Chovali sme domáce zvieratá, prasiatko, sliepky, husi, kačičky, takže mäsa sme mali.

Otec raz dokonca odkiaľsi došikoval aj ovcu. Mal som ju ísť pásť na lúku. Uviazal som ju, bola na dlhej vôdzke. Ona sa pásla a ja som hral futbal. Prišiel som večer domov a zrazu počujem, že čosi bečí. Naša ovečka! V zápale hry som ju nechal na lúke. Tak som friško utekal po ňu.“

Veľká športová päťka jacovských rodákov: zľava Peter Herda, Marián Novotný, Ladislav Jurkemik, Miroslav Šatan, Dušan Herda.

Jacovčania, ktorých spája futbal. Vpravo starosta obce Jaroslav Božik, Jurkemik tretí sprava.

Majster Európy (Jurkemik) a majster sveta (Šatan) vo futbalovom šate.

Kozie mlieko a treska

„Občas som pásaval svojmu starému otcovi kozu a oblúbil som si kozie mlieko. Doslova som na ňom odchovaný. Dedko každý deň nadojil čerstvé kozie mliečko, bolo zdravé a chutilo mi. Moje raňajky pozostávali z mlieka a maslového chleba s medom. Mal som rád sladké, mäsa som jedával málo. Mlieka a medu u nás vždy bolo. Dlhé roky som konzumoval rovnaké raňajky, skromné, ale dobré. Rád si na tie časy spomínam.

Do pekárne som chodil s pleteným košíkom, my sme to volali ošítka, v ktorom sa nechal chlieb vykysnúť. Ráno ma s tým posielala mama a keď som sa vracal domov zo školy, zastavil som sa v pekárni po čerstvý, upečený chlebič. Krásne voňal a bol nesmierne chutný, cestou som si nadočkavo odlamoval z kôrky... Zavše sa stalo, že keď som dorazil domov, polovica z chleba bola fuč. Náš jacovský chlieb, pečený na drevnom uhlí, bol vychýrený široko-ďaleko. Pečie sa dodnes.

Otec skončil strednú stavebnú školu a robil stavbyvedúceho. Vystavali napríklad nový hotel v Topolčanoch s názvom Tribeč. Mama bola istý čas domáca, ale pracovala aj v továrni v Továrnikoch v tamojšom bufete. Nosila mi domov tresku a pre mňa to bola tá najobľúbenejšia pochúťka. K tomu som si dával veľký, takzvaný dubčekovský rožok. Keď mama doniesla šalát, pre mňa to bol úžasný zážitok. Tresku mám dodnes rád. Miloval som i mamkine parené buchty. Aj v čase, keď už som býval v Bratislave, som sa ne tešil, keď som prišiel domov na návštevu.

Futbal som mohol hrať, až keď som pomohol okolo domu, v záhrade. Napríklad okopávať medzi stromami, vyniesť kukuričné kôrovie, pooberať úrodu. Až potom som mohol na ihrisko. Niekedy mi pomohli aj kamaráti, aby sa práca rýchlejšie spravila a mohli sme ísť skôr si zahrať futbal. Na ihrisko som to mal naozaj iba na skok, veď sa nachádzalo oproti nášmu domu.

Boli sme veriaci, celá naša rodina žila v duchu katolíckej viery, chodili sme pravidelne do kostola. Mňa tam brávali odmalička. Spočiatku som sa okolo kostola naháňal, vtedy mi to ešte nič nehovorilo. S pribúdajúcim vekom som už pociťoval duchovný rozmer týchto návštev, s otcom sme chodievali pravidelne a zostalo mi to celý život. Platilo to aj v časoch, keď som bol futbalista či tréner. V piatok som nejedával žiadne mäso. Aj vtedy, keď sme mali spoločný obed s mužstvom, napríklad počas sústredení, a bolo mäsité jedlo, som si dal niečo iné, najčastejšie rybu. Vedel o tom aj vedúci mužstva, tak mi vždy zabezpečil bezmäsitú stravu.

Na svoje detstvo a mladosť, na život na dedine, spomínam s láskou a rád. Mal som naokolo veľa kamarátov, kopali sme spoločne do lopty. Medzi mojimi spoluhráčmi či protihráčmi boli spomenutí bratia Dušan a Peter Herdovci, Marián Novotný... Herdovci bývali na hornom konci, smerom na Duchonku, náš dom sa nachádzal približne v strede dediny, kde bol obchod, ihrisko, krčma. Ako deti sme sa medzi sebou príliš nebili, v našej obci nebolo medzi nami veľa agresívnych typov. Mali sme tam aj Cigánčatá, ale išlo o slušné rómske rodiny.

S Dušanom Herdom som hral dorasteneckú ligu v Topolčanoch, potom odišiel do Slavie Praha. Do ligy sa dostal skôr ako ja, bol o dva roky starší. Stretli sme sa neskôr aj v „levíčatách“, čo bola reprezentácia do 23 rokov, a takisto v kádri A-reprezentácie, aj v tom zlatom belehradskom. Dodnes sme kamaráti, stretávame sa, sme členmi Československého leva, ktorý združuje osobnosti zo športu i z kultúry.

Hoci vekový rozptyl medzi nami je okolo päť rokov, všetci sme chodili na tú istú základnú školu v Jacovciach. Išlo o veľkú, strediskovú školu, navštevovali ju aj deti zo susedných dedín. Súčasťou areálu bol krásny dvor, kde nechýbalo hádzanárske ihrisko či atletická dráha. Veľa sme športovali. Hrali sme hádzanú, pestovali atletiku, chodili na cezpoľné behy. Aj prestávky sme využívali na to, aby sme si napríklad zahrli medzi sebou futbal. Okrem telocviku som si obľúbil matematiku a dejepis, v týchto predmetoch som bol, myslím si, dobrý. Po deväťročnej základnej škole šiel Peťo Herda do Partizánskeho, kde pokračoval vo futbale, takisto Maroš Novotný, Dušan Herda a ja sme si to namierili do škôl do Topolčian, kde sme si obliekli futbalové dresy Kabla. V dorasteneckom veku sme sa my Jacovčania takto rozdelili do dvoch konkurenčných klubov, ktorých mužstvá zvädzali medzi sebou veľké derby zápasy.

Hrávali sme už v detstve proti sebe na dedine. Horný koniec proti dolnému, veľké zápasy ako o život... Veľa možností na zábavu v obci nebolo, okrem športovania ešte kino, ktoré v Jacovciach nechýbalo. V zime vystriedal futbal hokej.

V žiackom tíme Jacoviec, Jurkemik v hornom rade druhý sprava.

Je zaujímavé, že v našej rodine, či už užšej, alebo širšej, nehrával futbal vážnejšie nik, otec sem-tam nastúpil za dedinu. Dedko hral fantasticky na husliach, bratranec zase ovládal hru na harmonike a hrával v kostole na organe, čiže mali skôr umelecké sklony, ale futbalistu sme v rodine nemali. Takže v tomto smere som bol priekopník.

Prvé futbalové kroky som urobil medzi žiakmi Jacoviec, mal som takých osem rokov. Trvalo to nejaké dva roky, súťažne som odohral jeden ročník 1962/1963. Starali sa o nás rôzni tréneri, záležalo na tom, kto mal čas. Bolo to také živelné. Občas som však vypomohol Jacovciam aj v časoch, keď som už hrával za Topolčany, hoci aj načierno.

Ako 10-ročný som prešiel do Topolčian, do futbalového oddielu telovýchovnej jednoty Kablo. Bol tam šíber, dnes by sme povedali skaut, Štefan Červený sa volal. Hovorili sme mu Etano. Vyhľadával talenty po okolí, narazil aj na mňa. Stretol sa s mojím učiteľom telocviku, pánom Ivanom Klemannom, ktorý bol z Topolčian, a zrejme to bol on, kto mu dal tip na mňa. Dodnes som svojmu učiteľovi telocviku vďačný, že ma takto nasmeroval do topolčianskeho klubu, kam ma pán Červený zlanáril.

Medzi žiakmi som začínal na pravom krídle. Dával som dosť gólov. Pretože som mal silné nohy, nechávali ma kopat' priame kopy. A keďže brankári boli pre tú veľkú bránku malí, kopal som vysoké lopty pod brvno, na ktoré nemohli dočiahnuť. Pamätám si, raz sme vyhrali v Továrnikoch 9 : 0 a dal som päť gólov. Neskôr ma presunuli do zálohy, kde som hrával zopár rokov. Tuším ma na tomto poste skúšali aj v doraste, kde som už prešiel na stopéra.“

Na tréningy na bicykli i pešo

„Na tréningy som dochádzal na bicykli i pešo, podľa toho, aké bolo počasie. Peňaží na autobus príliš nebolo. Zavše sa bicykel pokazil, a tak som ho musel celú cestu tlačiť... Šiel som cez Továrniky, odkiaľ pochádzal ďalší známy ligový futbalista Miro Gerhát. Tie boli zhruba na polceste do Topolčian. Niekedy som sa aj vracal do Jacoviec pešo. Mojm prvým trénerom v žiackom tíme Topolčian sa stal Bohuš Vojtela. Niekedy sme si s chalanmi krátili čas tak, že sme hrali na stole takú ‚posúvanú‘ s halierovými mincami. Tréner zavše slúbil pre víťaza čokoládu, a keďže v tejto hre som často vyhrával, dostal som prezývku Čokoláda.

Prišiel som domov z tréningu a moja prvá cesta často viedla na jacovské ihrisko. Tréningy v Topolčanoch mi nestačili. Málilo sa mi to. Po príchode domov zo školy som šmaril tašku do kúta a šiel si zahrať futbal. Vracal som sa za tmy a mama sa ma spytuje: ‚Úlohy máš?‘ Nemal som. Robil som si ich až po večeroch.

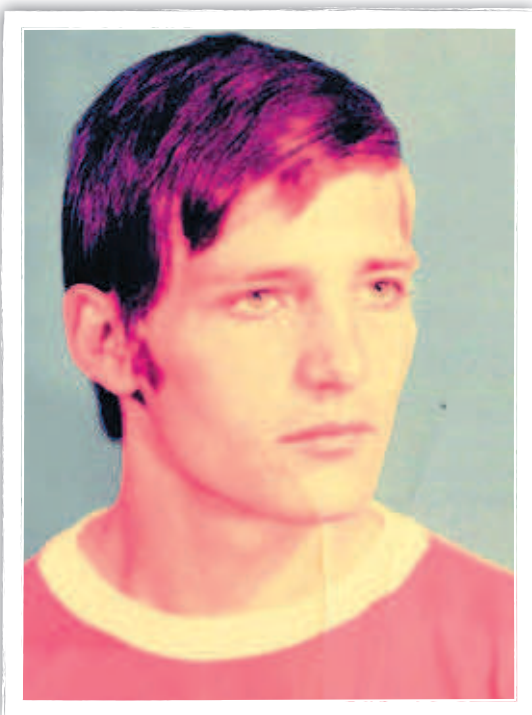
Učil som sa v učilišti káblvky za elektrikára. Tento podnik bol hlavným sponzorom klubu, aj keď v tých časoch sa takéto pomenovanie nepoužívalo, hovorilo sa o patronátnom závode.

V žiackom družstve Topolčian, v hornom rade štvrtý zľava.

V bulletine futbalového klubu z Topolčian z roku 2001, keď sa Jurkemik stal na Slovensku Trénerom roka, „vytiahli“ aj fotku žiackeho tímu Kabla z roku 1967. Z vtedajšieho mužstva sa okrem Jurkemika stali ligovými hráčmi aj Dušan Herda, Milan Paliatka, Miroslav Gerhát a Marián Kňaze. Na fotke nechýbajú tréner Bohuš Vojtela a „šíber“ Štefan Červený.

V drese Kabla vo veku približne 15-16 rokov.

Mama mi kúpila gumotextilné kopačky za nejakých 25 korún. Ozajstné kopačky som vyfasoval v Kable až v šestnástich rokoch, už ako člen áčka. Boli to nové bardejovky. Bol som radosťou bez seba, vypucoval som ich, naleštil. Vzal som si ich domov a celý večer som sa na ne nemohol vynadívať. Prišiel som s nimi na tréning a zrazu, bác! Vzali mi ich! V áčku som bol nováčik. Dali ich inému, skúsenejšiemu hráčovi, ja som dostal staré, vynosené. Až mi slzy vybehli od sklamaní. My mladší v doraste sme dostávali kopačky po áčkaroch, už zoderaté.

Do áčka ma vytiahol známy tréner Fero Skyva, ktorý prišiel do Topolčian z Nitry. Videl ma v pár zápasoch ligového dorastu. Pamätám si, že sme hrali proti Dukle Nováky. Vojenský tím, v ktorom si službu vlasti plnil

Jožko Bajza. Skyva ma videl v sobotu v zápase a v stredu ma postavil za áčko. Prišlo k sporu medzi trénerom dorastu Jánom Žlveckým a Skyvom, pričom prvý vyčítal druhému, že ma postavil bez jeho vedomia či súhlasu.

Začal som hrať na poste stopéra. Mal som pri sebe v obrane 36-ročného chlapa od nás z Jacoviec, volal sa Ivan Ondruška, menovec neskoršieho brankára Nitry. Ten ma zaúčal do tajov futbalu. Pán hráč, ktorého si v dedine každý vážil, pretože hrával za divízne Topolčany a to už niečo bolo. Dával mi prvé rady, usmerňoval ma. Vyše roka sme hrali spolu, ja som po pol druhu sezóny v divíznom Kable šiel do Interu.

Kým mama mi všeličo tolerovala, otec ma vychovával prísnu rukou, veľmi prísnu. Veru, nie raz použil aj remeň. Nebolo to pre školu či známky. Hoci som ju flákal do tej miery, že som prišiel domov, hodil tašku a k učeníu som sa dostal až večer. Neučil som sa však zle, väčšinou som dostával jednotky, dvojky. Najčastejšie som dostal bitku za to, že sme kradli s rovesníkmi ovocie z cudzích záhrad. Pritom sme doma mali ovocia až-až, marhúl a všeličo iného. Susedia žalovali otcovi a už to šlo... Otec ma remeňom poriadne vyplatil, nebolo to len tak ledabolo.

Dostal som dobrú výchovu, čo sa týka zodpovednosti a poctivosti. Myslím si, že to bolo aj kresťanskou vierou, keď človek počúval, že treba byť skromný, pracovitý, úprimný. Tieto veci som si osvojil a riadil sa nimi v živote. A platí to dodnes."

V dorasteneckom tíme Topolčian, v hornom rade štvrtý sprava.

Ligový dorast Topolčian, Laco v dolnom rade úplne v strede.

Loptu a nič než loptu!

„Keď sa ma otec spytoval ako decka, čo chcem na Vianoce, zakaždým sa dočkal od mňa rovnakej odpovede: loptu! Tie nemali dlhú životnosť, keďže boli zväčša gumené. Trikrát som do nej kopol, odrazila sa od klinca v kuríne, splasla, vyfučala, a tak som si musel vybrať starú, ktorú som mal v rezerve. Neustále som si kopal, hral sa. Keď som dostal novú loptu, bol som najšťastnejší človek na svete.

V nedeľu sme sa šli pozrieť na zápas áčka Jacoviec. Mal som obuté nové topánky, ktoré mi rodičia krátko predtým kúpili. Počas prestávky bolo zvykom, že sme si my deti kopali na ihrisku. Tak som si v tých nových topánkach, pekne oblečený, neodpusťtil tieto radovánky. Keď som prišiel domov a mama videla, v akom stave boli moje „funglovky“, iba zalomila rukami. Kostol – obed – futbal, taký bol pravidelný nedeľný dedinský rituál. Takto sa to opakovalo každú druhú nedeľu, keď mužstvo hralo doma.

Otec ma podporoval v tom, že som sa chcel stať futbalistom. Povedal mi: „V poriadku, ale musíš sa vyučiť, mať v rukách remeslo.“ A tak som sa šiel učiť za elektrikára.

S mamou Hedvigou a otcom Ondrejom.

Vianoce s rodiči.

Otec, mama, sestra Mária, švagr Milan.

Mal som to ťažké. Každé ráno som vstával o tri štvrté na päť. O štvrt' na šesť mi šiel autobus do Topolčian, už o šiestej som musel ,cvikať. Ako učeň v Elektrokarbone, v závode patriacom pod kábllovku, ktorý od roku 1967 bol monopolným výrobcom uhlíkových materiálov v Československu, vyrábali sa tam napríklad batérie do áut, som praxoval do 14. hodiny. Chodil som s majstrom po závode, s kabelou na pleci a opravovali sme stroje, ktoré sa pokazili. Po šichte som mal o 15. hodine tréning, domov som prichádzal večer okolo šiestej.

Prax bola každý druhý týždeň, striedala sa so školou. Na tú som však chodil do Nitry. Dalo sa síce praxovať aj v Topolčanoch, ale môj odbor, silnoprúd, sa vyučoval v meste pod Zoborom. Musel som z domu vyrážať o piatej ráno, denne som dochádzal vlakom z Topolčian do Nitry a späť. Ráno mi mama pripravila chlebič, kabelu som vzal pod pazuchu, v autobuse či vo vlaku som ešte dospával.

Takýmto denným rytmom, od rána piatej až do večera, som žil tri roky. Práca, ktorú som robil, ma bavila, mal som k tomu vzťah. Opravoval som napríklad žehličky, mixéry. Dodnes poopravujem nejaké veci, kamarátom nainštalujem či zavesím lustre. Fušky, veci na drobné opravy, mi prinášal majster od svojich známych a privyrobil si tak nejakú tú korunu, peňazí vtedy nebolo nazvyš. Niečo kvaplo aj mne, nejaká malá odmena, päť či desať korún alebo čokoláda potešili. Ľudia žili skromne, pomáhali si, vážili si jeden druhého... S dnešnou dobou sa to nedá porovnať. Za prácu som dostával v prvom ročníku školy 35 korún mesačne, v druhom 60, v treťom 220."

Život je najlepší učiteľ

„Byť náročný a tvrdý k sebe i k ostatným, to ma naučil život. Jednak človek nič nedostane zadarmo, ale bolo to aj výchovou, láskou a úprimnosťou, snahou pomôcť druhému. Na dedine to bola samozrejmosť. Soboty, často i nedele, sa chodilo ,odrábať', čiže vypomáhať druhým, vracať pomoc. Druhí pomohli postaviť otcovi dom a my sme im to vracali podobným spôsobom. Do miešačky som nahádzal za deň bez problémov za štyri nákladiaky piesku. Pracovalo sa od rána do večera. Väčšinou za skromnú odmenu, jedlo, kofolu... Núkali mi aj pivo, ale ja som ho nemal rád, vôbec mi nechutilo. Pivu som prišiel na chuť až v Rakúsku, keď som trénoval Sturm Graz. Na výpomoc na stavby som chodil aj namiesto otca, aby si mohol oddýchnuť. V našej dedine sa tieto veci diali automaticky, s úplnou samozrejmosťou. Okrem toho bolo treba pracovať celý týždeň v záhrade, mama mala reumatickú artritídu (tuším som to po nej zdedil), bola chorľavá, sestra študovala v Nitre na Vysokej škole ekonomickej, a tak väčšina roboty zostala na mne. Mali sme aj malý záhumienok od družstva, kde sme si vypestovali zrno pre domáce zvieratá. Tam tiež bolo treba priložiť ruku k práci.

Na dvore sme mali taký malý kopček vedúci k bráne. Behával som hore-dole od záhrady po bránu, pridával som si k tréningom. Mal som veľa energie.

Išiel som za svojím cieľom. Najprv divízne Topolčany, potom prvá liga. Už ako žiak som hrával za výber Západoslovenského kraja. Pamätám si, že sme hrali nejaký turnaj v Skalici. Neskôr som si zahral vo výberoch kraja i Slovenska v dorasteneckom veku. Dejiská sa striedali na východe, na strednom i západnom Slovensku, i v Bratislave. Raz sme prišli do bratislavskej Trnávky, bolo tam ihrisko so škvarou, hralo sa systémom každý s každým. Väčšinou sme bývali v Clubhoteli Slovan, presnejšie, v penzióne, ktorý sa nachádzal oproti nemu. Spali sme v izbách internátneho typu, na poschodových posteliach. Tam sa prespalo, odohral sa turnaj a každý šiel svojím smerom. Keď som sa dostal do prvej ligy, ako ďalší cieľ som si postavil dostať sa do reprezentácie. Dával som si splniteľné ciele, a aj sa mi splnili.

Noviny o mne písali, že som tvrdý tréner. Nie, ja nie som tvrdý. Ja len chcem, aby si hráči za peniaze odrobili poctivo svoju robotu. Keďže som toto odmalička sám robil, šiel som príkladom.“

Chiropraktik zasahuje

„Zranenia sa mi v mladosti zväčša vyhýbali, raz som mal natrhnutý stehenný sval, s ktorým som laboroval tri či štyri týždne. Stalo sa mi i to, že som zle padol, mal som problémy s chrbtom, nemohol som poriadne chodiť. To už som hrával v áčku Topolčan. V klube mi vybavili auto šesťstotrojku, vtedy takým chodili iba „papaláši“ a odviezli ma kamsi k Tvrdošovciam. Tam „ordinoval“ ľudový chiropraktik, ktorý napravoval kosti, chrbticu a chodilo za ním množstvo ľudí. Niečo som mal vyskočené, ohol ma, pritlačil ukazovákom, a napravil ma. Pomohlo mi to. Ešte som išiel za lekárom, dostal som injekciu a všetko bolo v poriadku.

Vždy som vravel, že dobre trénovaný futbalista má málo zranení. Neustále som to pripomínal hráčom, a tvrdím to stále. Keď vám skočia na šľachu, nepraskne vám tak ľahko v kolene či v členku, vydrží. Pretože my sme hrali na lúkach, na nerovných terénoch, členky si na to zvykli, prispôsobili sa. Navyše, keď sme sa na hrboľatom teréne naučili spracovať loptu, na rovnom sme to zužitkovali, ťažili z toho. Prvý dotyk vo futbale je veľmi dôležitý. Keď sme prišli na to krásne, rovné, hladké ihrisko, fantastický trávnik, aký bol v Topolčanoch (staral sa o to jeden nočný kurič, ktorý zapol čerpadlá, popolieval, a keď cez deň na to zasvietilo slniečko, trávica sa krásne zazelenala), to bolo niečo úžasné. Pre nás, čo sme boli zvyknutí na ihriská so škvarou, to bol hotový raj. Keď som prišiel do Interu, doktor Bínovský nám i trénerovi Švecovi radil, aby sme behali po mäkkom: „Behajte tam, kde sa pasú kravy.“

Už ako žiak som si kopal na bránku. Kopal som, šiel po loptu, znova vypálil a opäť po ňu. Urobil som to možno štyridsať-, päťdesiatkrát, prakticky dennodenne. Strieľal som na prázdnu bránku či do pletiva za ňou... Zakaždým som sa však snažil trafiť medzi tri žrde.

V Topolčanoch bol základ prihrávka, spracovanie lopty, center. To nás učili do nemoty. Nebehalo sa veľa, dôraz sa kládol na techniku, žonglovanie s loptou. Každý hráč, ktorý vyšiel z Topolčian, tieto veci ovládal. Musel som vedieť prihrať aj ľavou nohou, ale pravú som mal podstatne lepšiu. Nebola len na podopieranie, ale pravda je, že väčšinu vecí som robil pravačkou. Inak, čo sa rúk týka, som ľavák, ale písať som sa musel naučiť pravou, v škole sa ľavou nesmelo.

Otec chodil na všetky moje zápasy do Topolčian. A keď videl, že mi to celkom dobre ide, chválil sa tým po dedine. Nemal som to rád. Keď mi niekto povedal, že ma otec vychvaloval, tak som tatovi vyčistil žalúdok.“

Prvoligisti si podávali kľučky, vyhral Inter

„Zahral som si na turnaji UEFA vo Vsetíne s mládežníckou reprezentáciou. V tom čase sa už začali o mňa zaujímať slovenské kluby, mal som 16-17. Pred naším domom parkovali postupne autá s poznávacími značkami z rôznych okresov, ľudia sa čudovali, čo sa deje... Trvalo to asi pol roka.

Ako prvá sa ohlásila Prievidza. Prišli za otcom. Jeho vždy ako prvé zaujímalo, akú školu mi môžu ponúknuť, kde by som mohol zmaturovať. Nasledovala Nitra, tam ma poznali aj tak, že som reprezentoval učňovku vo futbale. Vzápätí sa u nás objavili Žilínčania, dokonca aj pražská Slavia sa začala o mňa zaujímať.

Chceli ma aj Trnavčania. Tí zvolili inú taktiku. Nešli k nám domov, ale do Elektrokarbonu, kde som sa učil. Asi sa poznali s riaditeľom závodu. Príde ku mne majster a vraví mi: „Máš ísť hore k riaditeľovi do Bieleho domu!“ Tak sme hovorili kanceláriám na poschodí, kde bola administratíva a vedenie podniku. Prišiel som v zaľúľaných montérkach a elektrikárskych bagančiach, v takých so špeciálnou izoláciou. Zaklopal som na dvere. „Prišli za tebou zo Spartaka Trnava, chcú sa porozprávať,“ zvestoval mi riaditeľ. A dvaja páni na mňa spustili po trnavsky: „Víš, my sme trojnásobní majstri republiky a pán tréner Malatinský nás poslal za tebu, aby sme si pohovorili. Môžeš byť rád, že k nám ideš...“ Prišli ako majstri sveta a mysleli si, že sa z nich, s prepáčením, poseriem. Malo o mňa záujem ďalších päť ligových klubov. Pousmial som sa a povedal som im, že nad ich ponukou popremýšľam.

V tom čase som to už mal „rozohraté“ s Interom, v ktorého mene tajomník futbalového oddielu Ján Štancel zaklopal na bránu nášho domu. Odporučil ma Titus Buberník, ktorý sa na mňa prišiel pozrieť do Topolčian. Otcovi sa pozdávalo, že mi ponúkli dvojročnú nadstavbu s maturitou v Slovnafte vo Vlčom hrdle s tým, že sa mi zarátavali tri roky, ktoré som absolvoval v nitrianskom učilišti. A interisti neprišli na rozdiel od iných klubov len raz. Isteže, ako mladý hráč som zvažoval aj futbalové záležitosti. Mám ísť do Žiliny? Tam hrajú v strede obrany Staškovan s Tománkom. V Slavii Luža s Marešom, v Nitre ešte mali k dispozícii Ižolda... Chcel som ísť tam,

kde budem hrať. A v Interi som šancu videl, hoci som vedel, že jednoduché to ani tam nebude.

Škola a možnosť presadiť sa vo futbale ma zaviali na bratislavské Pasienky.“

SPOMIENKY PO ROKOCH

DUŠAN HERDA, jacovský rodák, spoluhráč i protihráč, majster Európy

*„Laco býval v Jacovciach pri ihrisku, my pri kostole, v podstate išlo o jednu ulicu, naše domy boli od seba vzdialené možno 500 metrov. Stretli sme sa v rámci školských výbe-
rov, ktoré mal pod palcom pán učiteľ Ivan Klemann. Každý rok na Medzinárodný deň
detí sa konal futbalový turnaj, od šiestakov po deviatakov, takže v rámci nich sme si
zahrali proti sebe. Ale nielen tam, ale aj v zápasoch horného konca proti dolnému či len
tak, pri kostole. Vďaka pánovi Klemannovi sme sa dostali do veľkého futbalu, on mal
na tom najväčšiu zásluhu a pomohol nám aj Štefan „Etano“ Červený. Laca som bližšie
spoznal až v Topolčanoch, kde sme sa na chvíľu ešte stretli v žiackom či dorasteneckom
tíme. Už sa však vedelo o ňom, že má talent a je dobrý. Ja som postúpil do áčka, on do
dorastu, z času na čas sme sa porozprávali, ešte sme boli uchá. Je dobré, že sme obaja
začali ako veľmi mladí hrať ligu, ja som sa dostal do Slavie ako 17-ročný, on mal niečo
vyššie osemnásť, keď začal hrať v Interi. Pamätám sa, keď mal ako mladý hráč Topol-
čian ponuky z viacerých klubov, radil sa aj so mnou a mojím otcom, kam ísť. Povedal
som mu, že ja som sa rozhodoval na základe toho, kde budem mať šancu hrať, hoci
ako slovanista by som najradšej šiel k belasým, ale v konkurencii Jokla a ďalších veľiká-
nov by som si sotva zahral. „Hybaj tam, kde si zahráš,“ poradil som mu. Som rád, že sa
rozhodol dobre a v Interi sa uchytil. Vydal sa v dobrých, jacovských šlapajach. Zrodili sa
obrancovia, stredopolári i útočníci, nielen z našej dediny, ale z celého Topolčianskeho
okresu. Potvrdilo sa, že je to dobrá futbalová liaheň. O Jurkemikovi sa vedelo, že je bojov-
ník. Bol dobrý hlavou i nohou, okrem tvrdej strely mal dobrú prihrávku. Futbalista ako
hrom. Mal to, ako sa hovorí, v nohe, nebál sa ísť do súboja, skrumáží. Mal fantastické
schopnosti, ktoré rozvíjal. Povedal by som, že bol taký „nadržáč“. A výborný človek.*

*Stretli sme sa v kádri reprezentačnej dvadsaťtrojky Československa. V odvete finále
majstrovstiev Európy tejto vekovej kategórie proti ZSSR v Ostrave som strelil gól. Ku-
riózne bolo, že všetky tri naše padli po strelách ľavačkou – okrem mňa trafili Albrecht
a Gajdůšek. Všetci sme boli ľaváci. Laco bol ešte veľmi mladý, tak šancu na ihrisku
nedostal, ale v ďalšom období o to viac a stal sa oporou tímu. Nastúpili sme spolu v zá-
pase kvalifikácie ME do 23 rokov v Brne proti Rakúsku v marci 1973 či vo štvrtfinále
v Bratislave proti ZSSR o rok neskôr.*

*Obaja sme členmi zlatého belehradského kádra z ME 1976. Keď sa finále chýlilo ku
koncu, tréneri uvažovali, že ma pošlú do hry, lebo hrozili jedenástky. Šancu dostal Laco
a nakoniec šiel aj na penaltu. A kopol ju výborne.*

*Proti Jurkemikovi som hrával v lige za Duklu, Slaviu i Bohemians. Na nič mimoriadne
si z týchto duelov nepamätám, boli to férové súboje. V novembri 1973 sme v Bratislave*

hrali proti Interu, prvýkrát som nastúpil v lige proti Lacovi, vyhrali sme 3 : 1, mne sa podaril hetrik.

Laco sa riadil vždy podľa vlastnej hlavy, ako hráč a potom aj tréner. Ani v trénerskom fachu sa nestratil, hoci mohol dosiahnuť aj viac, ale niektorí hráči mu nepomohli.“

**PETER HERDA, jacovský rodák,
spoluhráč i protihráč, reprezentant Československa**

„Na našej škole v Jacovciach sa športovalo ostošesť, hrala sa tam napríklad hádzaná. Väčšinu roka však vyhŕával medzi športmi futbal, ktorý sme v zimných mesiacoch zamenili za hokej. Hoci som o tri roky mladší ako Laco, vtedy v žiackych mužstvách to bolo pomiešané a často bol medzi hráčmi takýto vekový rozdiel, tak sme si ešte stihli zahrať spolu v jednom tíme v Topolčanoch. Viacerých nás tam dostal šiber Červený, ktorý chodil často na bicykli po okrese sledovať talenty. Ja som postúpil do dorastu Kabla, následne odišiel do Partizánskeho a potom za bratom do pražskej Slavie. Laco šiel priamo z Topolčian do Interu a stali sme sa súpermi v lige. Inter mal veľké ihrisko, behavých hráčov, tak sme sa na Pasienkoch strašne nabehali aj my. Kovaříkovi som dal viacero gólov, ale jeden z nich nemal platiť, keď som najprv trafil z ‚trestňáka‘ brvno, nikto sa odrazenej lopty nedotkol a ja som dorážal. Poviem, že takých stopérov, akým bol Laco Jurkemik, na našich trávnikoch po druhej svetovej vojne veľa nebehalo. Ako futbalista bol ‚frajer‘ – výborne čítal hru, zachytával súperove akcie a útočil tak ako dnes máloktorý stopér. Koľkokrát sa vydal vpred, koľkokrát vystrelil a koľko gólov dal! Len v lige vyše päťdesiat. Mal obrovskú ranu, keď vypálil z dvadsiatich piatich či tridsiatich metrov a vás trafila lopta... Mal šťastie na trénerov, v reprezentácii si získal dôveru Jozefa Vengloša, ktorý si ho vážil. Na staré kolená sme si zahrli v rôznych hodových či exhibičných zápasoch, v jednom na pravom krídle aj s Mirom Šatanom. Z nášho okresu od Topolčian cez Solčany, Továrniky až po Partizánske pochádzalo množstvo skvelých futbalistov – Anton Ondruš, Anton Švajlen, Marián Novotný, Ivan Horn, Ivan Ondruška, Miro Gerhát, Jozef Zigo, Karol Jokl, Ján Geleta, Miro Siva, Miro Valent, Adam Farkaš, Stanko Jano, Vladimír Ekhardt, Rudolf Ducký, Július Goga... Laco patril medzi tých, ktorí to dotiahli v kariére najďalej. Poznal som sa s jeho rodičmi i so sestrou. Otca mal tichého, nenápadného. Laco bol podobný v súkromí, ale na ihrisku nie. Tam ho bolo počuť, dirigoval všetkých. Získal si rešpekt, každý ho uznával. Aj za hranicami. Gól do siete Dina Zoffa na majstrovstvách Európy 1980 si ľudia budú pamätať do konca života. Nieko raz v médiách napísal, že sme si nadávali s Lacom na ihrisku. Nie, nebola to pravda. Vždy sme vychádzali korektne.“

MIROSLAV GERHÁT, spoluhráč z Topolčian a reprezentácie do 23 rokov

„Všetkých nás – mňa, Dušana Herdu, Laca – dotiahol do Topolčian Štefan Červený. Často sme išli s Lacom na tréning bicyklom, Továrniky mal po ceste. Pýtam sa ho: ‚A máš chlieb s masťou a cibuľou?‘ Ten totiž často nosil so sebou vo vaku.“

Raz sme boli s nejakým mládežníckym reprezentačným tímom na turnaji v Trnave. Spali sme na poschodových posteliach, my s Lacom hore. Už vtedy mal nožiská ako hrom, a keď sa v noci prevracal, nechtiac ma tak kopol, že som spadol dolu...

Hoci som bol o dva roky starší ako on, stretli sme sa v žiackom tíme Kabla a hrávali sme spolu zo tri roky. Mňa potom zlákala do dorastu Žilina. Laco pokračoval v topolčianskom doraste a dostal sa do áčka. Chcel som, aby prišiel za mnou do Žiliny, aj funkcionári po ňom túžili. Dobre však urobil, že nešiel, bola tam stopérska dvojica Staškovan – Tománek, a tak by si v tom čase nezahral. V Interi dostal šancu od začiatku a pevne sa jej chytil. A odtiaľ mal bližšie aj do reprezentácie.

Stretli sme sa vo výbere „levíčat“ do 23 rokov, máme veľa pekných spomienok. Zahrali sme si spolu napríklad proti Angličanom v Londýne.

V lige sme odohrali proti sebe množstvo stretnutí, keď ja som si obliekal dresy Žiliny, pražskej Dukly či Trenčína. Spomínam si, ako Laco kopal priamy kop proti nám, ja som stál v mure Dukly, vypálil svoju typickú tvrdú ranu a bum, trafil práve mňa! Keď sme sa potom zišli na zraze dvadsaťtrojky, ukazujem mu svoj bok. Bol celý modrý.

Boli sme veľkí kamaráti, aj sme zostali. Často som za ním zašiel, keď trénoval v Ružomberku, a samozrejme, v Žiline. Chcel ma aj za asistenta do MŠK, ale funkcionári boli proti.

Spomeniem ešte jednu príhodu s Jurkemikom, bolo to tak dávno, že to je už premlčané. Hrali sme proti Interu a potrebovali sme doma vyhrať. Prišiel za mnou jeden človek pred zápasom a spytuje sa ma, či sa poznám s Jurkemikom. Ja na to, že veľmi dobre. Chcel odo mňa, aby som sa ho spýtal, či by Žiline trocha nepomohol, že istý žilinský funkcionár (dnes už nežije) mu za to ponúka desaťtisíc korún.

Laca som sa bál s takým niečím vôbec osloviť, vedel som totiž, aký je človek. Potom som predsa len nabral odvahu a pošepol som mu to. „Pozdravujem funkcionárov a nech mi dajú pokoj,“ zmietol záležitosť v okamihu zo stola. Iróniou osudu bolo, že v zápase pred inkasovaným gólom spravil chybu, samozrejme, neúmyselne. Laco bol taký džentlmen a charakter, že by zápas nevypustil za žiadnych okolností.“

MARIÁN NOVOTNÝ, jacovský rodák, spoluhráč z Interu Bratislava

„Hoci ja som býval na hornom konci Jacoviec a on nižšie, prakticky sme spolu vyrastali. Zoznámili sme sa v detskom veku. Dôvernejšie sme sa spoznali, kde inde ako na ihrisku. Na dedine okrem futbalu inej zábavy nebolo. Keď sme prišli zo školy domov, cez odchýlené dvere sme hodili tašku dovnútra, vzali loptu a smer ihrisko. V zime sme sa zase venovali hokeju. Ihrisko bolo v Jacovciach vždy plné, hrali sa „veľké“ zápasy. Mali sme aj dobrých trénerov žiackych mužstiev, ktorí nás v našich futbalových začiatkoch veľa naučili. Najviac sme sa však naučili medzi sebou, na lúkach. Jedna pri nás sa volá Jacovská hôrka. Samý drn, jama, kde sa lopta ovládala veľmi ťažko. Keď sme potom odtiaľ prešli na dobrú plochu, nemali sme žiaden problém. V Jacovciach a okolí vyrástlo množstvo kvalitných hráčov. Z tých, ktorí si zahrali prvú či druhú ligu, by sme zostavili hádam aj dve jedenástky.

Napríklad aj súčasný reprezentant Denis Vavro má korene v Jacovciach, je vnuk nášho kamaráta zo školských čias.

Laco bol cieľavedomý, vedel, čo chce, a išiel za tým. Veľmi tvrdo na tom pracoval. Začínal ako pravé krídlo. Bol dostatočne rýchly, skôr subtilejší, postupne v doraste Topolčian prešiel na stopéra. Stal sa z neho dorastenecký reprezentant, mal futbalové veci v sebe.

Keďže v Topolčanoch som pobudol krátko, v jednom tíme sme sa nestretli. Ja som si to namieril v dorasteneckom veku do Iskry Partizánske, odkrútil si vojenčinu v ČH Bratislava a odtiaľ som odišiel do Martina. Práve vtedy sa vybral Laco z Topolčian do Interu, takže sme sa minuli. O dva roky sme sa predsa stretli v jednom tíme – žltó-čiernom. Keď som sa rozhodoval, kam prestúpim, zavážilo aj to, že som v Interi mal kamaráta. Laca.“

NA INTERI SA PLNIA SNY A TÚŽBY

Po majstrovstvách sveta 1970 v bratislavskom Interi angažovali trénera zvučného mena Jozefa Marka, ktorý viedol československú reprezentáciu na šampionáte v Mexiku. V ročníku 1970/1971 s ním skončili žltó-čierni vo federálnej lige na siedmej pozícii.

V 6. kole novej sezóny 1971/1972 podľahli doma Lokomotíve Košice 0 : 3 a v tabuľke im patrila priebežná predposledná priečka. Výbor klubu sa rozhodol, že s Markom sa rozlúči. Dočasne po ňom prevzala taktovku dvojica Vojtech Skyva – Titus Buberník. Lenže ani im sa nedarilo posunúť mužstvo do vyšších sfér tabuľky.

Interisti po ligovej jeseni 1971 okupovali poslednú priečku tabuľky najvyššej československej futbalovej súťaže. S chudobnými dvoma víťazstvami, štyrmi remízami a až deviatimi prehrami na konte. Na predposledný Baník Ostrava mali manko troch bodov. Bol to dôsledok sebauspokojenia hráčov, morálka u niektorých jednotlivcov značne pokrívavala, viacerí hráči mali sklony k bohémstvu.

Káder bol pritom v tom čase doslova prešpikovaný skúsenými a kvalitnými futbalistami aj členmi reprezentácie či olympijských výberov. Petráš, Szikora, Levický, Obložinský, Krnáč, Levický, Hrica a ďalšie mená niečo v československom futbale znamenali.

Interisti si na trénerskú lavičku po skončení jesennej časti ligy vybrali mladého, ale ambiciózneho trénera Valéra Šveca. Bývalý výborný útočník trnavského Spartaka sa zaučal do trénerského remesla pri Antonovi Malatinskom, ktorému robil asistenta. Mal však za sebou už veľký úspech aj v pozícii hlavného trénera, keď v sezóne 1970/1971 ako vôbec prvý slovenský tréner získal double – titul československého majstra a víťazstvo v Československom pohári. To všetko na lavičke Spartaka Trnava.

Pasienky obývačkou i spálňou

Kým americká planetárna sonda Mariner 9 započala v pondelok 3. januára 1972 skúmanie planéty Mars, Ladislav Jurkemik v ten deň začal objavovať futbalové teleso, ktoré sa rozprestieralo na bratislavských Pasienkoch.

„Na Pasienky som prišiel spolu s Jozefom Bajzom, ktorý prestupoval z Púchova. Zároveň to bol začiatok aj pre trénera Valéra Šveca na novom pôsobisku,“ spomína Ladislav Jurkemik na svoj príchod na štadión bratislavského Interu.

„Priznám sa, že noc predtým som toho veľa nenaspal. Keď 18-ročné ucho prichádza medzi hráčov s takými menami ako Petráš, Szikora, Krnáč, má veľký rešpekt, nervozita sa prejaví. Niektorým hráčom, napríklad Petrášovi so Szikorom, som vykal, ale veľmi skoro mi povedali, aby som prešiel na tykanie. Pricestoval som vlakom z Topolčian deň pred prvým tréningom, s Jozefom Bajzom sme prespali na štadióne na poschodí nad telocvičňou a šatňami, kde bolo štyri-päť izieb. V jednej sme sa zložili, bez umývadla i hygienického zariadenia. Chodili sme na toaletu pre zamestnancov na chodbe. Na izbe s dvoma posteľami a so skriňou sme spolu bývali pomerne dlho. Potom nás presunuli do izby pod hlavnou tribúnou, kde je teraz VIP. Zariadená bola podobne jednoducho ako tá na opačnej strane štadióna. Takže útroby štadióna som poznal dokonale, v zime tam na nás vanul chlad. Keď sa potom Jožo Bajza oženil a dostal byt, býval som tam s ďalším spoluhráčom Júliusom Gogom. Až keď som vliezol do manželského chomúta ja, sťahoval som sa do garsónky na sídlisko Pošeň. Človek sa musel uskromniť, ale vôbec mi to nevadilo. Splnil sa mi cieľ, chcel som hrať ligový futbal, to bolo pre mňa najpodstatnejšie,“ opisuje Jurkemik bytové provizórium počas svojich prvých liet v bratislavskom klube.

„V zime sme často trénovali na škvare, umelá tráva ešte nebola. Keď sme skončili tréning, musel som Lacovi Petrášovi zobrať jeho medicínbal a on vzal moju loptu. Tak som schádzal do kabíny s dvoma medicínbalmi pod pazuchu, zatiaľ čo Laco niesol dve futbalové lopty,“ hovorí o tom, aké povinnosti „bažanta“ ho neminuli v prvých týždňoch a mesiacoch v tíme.

Ajax ako vzor

„Ako som už spomínal, v Topolčanoch som dostal výborné futbalové základy od spracovania lopty cez prihrávky až po center, na ktorých tam tréneri bazírovali. Musím však povedať, že tréner Švec ma naučil veľmi veľa, hráčsky ma vypiloval. Povedal by som, že z trénerov, ktorí ma viedli v seniorskom veku, mi dal najviac z pohľadu napredovania. V tých časoch sa kopíroval Ajax Amsterdam, ktorý viedol tréner Stefan Kovács a získal s ním trofeje v Pohári európskych majstrov. Preberanie lopty vonkajškom mali Holanďania úžasné. Obdivoval som Johana Cruyffa, ako dokázal týmto spôsobom spracovať loptu. Podobne Johnny Rep, Johan Neeskens a ďalší. Drilovali sme to v každom tréningu tridsať minút. Prihrávka, spracovanie, prihrávka, spracovanie... Dalo mi to nesmierne veľa, využíval som to v celej ďalšej kariére, od ligových zápasov cez pohárové až po medžištátne, takisto aj pri zahraničnom angažmáne vo Švajčiarsku. Tréner Švec venoval veľkú pozornosť gymnastickým prvkom. Čo sme sa narobili kotúľov a premetov na tréningoch!“ spomína Jurkemik.

Hoci Švec bol mladý, 37-ročný, v podstate iba začínajúci tréner, veľmi rýchlo si dokázal vytvoriť u hráčov rešpekt, a keď bolo treba, urobil aj radikálne

rezy, nemal napríklad problém hráča preradiť do bčeka, keď nenaplnil jeho predstavy.

„Či bol Švec prísny tréner? Mne až taký prísny nepripadal. Isteže, vyžadoval disciplínu, niektorých hráčov poslal preč. Potreboval si urobiť poriadok v mužstve. Stavil na mladších hráčov a strednú generáciu, okrem mňa to boli Jozef Bajza, Peter Luprich, Jozef Šajánek, Jozef Barmoš, Peter Mráz, postupom času Jaroslav Šimončíč, Marián Novotný, Milan Paliatka, všetci ročníky narodenia 1950 až 1954.“

U Šveca v základe od začiatku

„V príprave nás skúšal Valér Švec na stopérskom poste šiestich či siedmich. Priviedol ešte aj Zvolenského zo širšieho majstrovského kádra Trnavy. Mňa vyskúšal vo dvojici s každým z nich a s viacerými som potom hral aj v lige. Bol to predovšetkým Ottmar Deutsch, s ním som nastupoval v lige spočiatku najčastejšie, v ďalšom období Peter Šolín, krátko som ešte zažil ako hráča stopéra Alexandra Bínovského, ktorý už končil kariéru. Pri týchto obrancoch som vyrastal,“ rozpráva Jurkemik, ktorý sa musel o túto pozíciu pobiť s konkurenciou.

Hoci mal iba osemnásť a na Interi bol, ako sa hovorí, dva dni aj s cestou, od prvého zápasu dostal dôveru od trénera Šveca a okamžite po príchode si vybojoval stabilné miesto v základnej zostave. Vo svojom prvom ligovom zápase dostal príležitosť zahrat' si od úvodnej minúty, keď stopérsku dvojicu vytvoril s Ottmarom Deutschom. Ligový krst si odbil 18. marca 1972 v Tepliciach proti tamojšiemu tímu Sklo Union vo veku 18 rokov, 7 mesiacov a 27 dní. Svojej úlohy sa zhostil dobre.

„Pamätám sa, že som hral proti Pavlovi Stratilovi. Aj neskôr som hrával osobku na kľúčových hráčov ofenzívy súpera – napríklad Joža Adamca a mnohých ďalších. Z teplického zápasu mi utkveli v pamäti kabíny obohnané iba masívnym pletivom. Išlo o strašne malé šatne, tlačili sme sa tam ako haringy, pripadali sme si tam ako v kletke. Náhradníci museli ísť von, aby sme sa mohli prezliecť. Takže som na ešte staručkom teplickom štadióne, ktorý volali Droždárna, okúsil prvýkrát najvyššiu súťaž.“

Pamätníci spomínajú, že hráči sa museli prezliekať v predklone, aby sa nedotýkali zošikmeného stropu. Plot sa tiahol tesne pri autovej čiare, takže diváci v prvých radoch dýchali na hráčov. Štadión dohral svoju historickú úlohu 6. mája 1973 v dueli Teplic so Slaviou. O tri dni neskôr otvorili v Tepliciach nový štadión, ktorý v tom čase bol najmodernejší v Československu. S dokončením štadióna Na Stínadlech sa šturmovalo, aby ho stihli uviesť do prevádzky v deň oslobodenia Sovietskou armádou (9. mája), pričom na ouvertúru pricestoval dokonca vtedajší prezident FIFA Stanley Rous.

Vráťme sa však ešte na starý teplický štadión a na zápas, v ktorom zažil Jurkemik prvoligový krst.

Teplický debut, víťazstvo nad Slaviou

Jozef Bajza, ktorý s Jurkemikom zaklopal na Pasienky v rovnaký deň, po pätnástich debutových minútach v drese Interu strelil svoj prvý ligový gól do siete Sklo Unionu. Hoci v 36. minúte si Jurkemikova stopérska dvojica Deutsch dala vlastný gól, do polčasových kabín šli hostia s vedením 2 : 1 po góle Jozefa Levického. Po prestávke Pavel Stratil a Ivan Voborník skóre otočili, hoci Stratilov gól (jeho jubilejný päťdesiaty v lige) evidentne padol z ofsajdovej situácie, Inter prehral 2 : 3. Laco Jurkemik odohral celý zápas a nesklamal.

„Do Interu som prišiel, aby som sa presadil. Chcel som hrať ligu, to bol môj cieľ. A vedel som, že ak to chcem dosiahnuť, musím zamakať. Nepozeral som sa doprava či doľava. Neprekážalo mi, že som býval v provizóriu a chodil na obedy do vývarovne v Centráli. Pre nás s Jožkom Bajzom existoval len futbal, nič iné sme nevnímali. Dvakrát denne sme trénovali, počas zimnej prípravy aj trikrát. V zime desať dní kondičné sústredenie v Piešťanoch, rovnaký počet dní v Tatrách. Bola to drina. Dnešní hráči by to nevydržali... Keď som začal pracovať ako tréner na Slovensku a vyrukoval som na sústredení s trojfázovými tréningmi, hráči sa chodili na mňa sťažovať. Takisto v Sturme Graz, kde z toho boli futbalisti hotoví. My sme si navykli na dvojfázové tréningy, a to aj vtedy, keď sa hralo systémom streda – nedeľa. Súčasní hráči by hádam umreli, keby mali absolvovať to, čím sme my bežne prechádzali.“

Týždeň po dueli v Tepliciach prišiel domáci zápas (25. marca 1972) proti Slavii Praha. Pražské S boli, pochopiteľne, v Bratislave vždy diváckym lákadlom, a tak sa na Pasienky vybralo 7-tisíc fanúšikov. V drese zošívanych hral celý rad kvalitných

Domacia ligová premiéra Ladislava Jurkemika proti Slavii Praha.

hráčov, spomeňme stopérsku dvojicu Jan Mareš – Ján Luža, Františka Cipra, Zdenka Jurkanina, nechýbal ani chýrny útočník František Veselý. Švec opäť postavil Ladislava Jurkemika do základu, ktorý mal takúto podobu: Majthényi – Hrica, Jurkemik, Deutsch, Luprich – Obložinský, Petrovič, Krnáč – Levický, Petráš, Bajza. Žlto-čierni predvádzali pekný kombinačný futbal a zaslúžene vyhrali 1 : 0 (mohli aj vyšším rozdielom), keď o jediný gól sa pričínal z penalty Jozef Petrovič, ktorý prišiel do Interu po sezóne 1970/1971 práve z pražského Edenu.

Jurkemik musel z ihriska dolu už v 34. minúte pre zranenie, nahradil ho Peter Šolín. Noviny však aj za tú vyše polhodinu, čo bol na trávniku, stihli mladého Jacovčana pochváliť s tým, že dobre držal „zadok“ žlto-čiernych a obrana nepustila súpera do žiadnej šance.

„Na svoju domácu premiéru si pamätám veľmi dobre. Bol to naozaj vydarený zápas, produkovali sme solídny futbal a povzbudilo nás to do ďalších bojov, začali sme sa herne chytať, body na naše konto pomaly pribúdali,“ spomína Jurkemik na rozbeh s trénerom Švecom.

Gólový krst proti mestskému rivalovi

Začali sa prejavovať prvé výsledky novej trénerskej metly, ale jesenné manko sa len ťažko dobíhalo. Kľúčový duel z pohľadu záchranárskych prác prišiel v derby so Slovanom, hrané 7. júna 1972. Pre oboch bratislavských rivalov mal tento duel 28. kola životnú dôležitosť. Slovan hral o titul, v tabuľke sa nachádzal na druhom mieste iba bod za vedúcou Trnavou, Inter bol posledný s odstupom bodu na predposledné Brno a s trojbodovým na 14. Trenčín a 13. Slaviu, čiže mal stále šancu na záchranu. Potreboval však zabodovať naplno.

Na zápas na Pasienkoch zavítalo 22-tisíc divákov. Tí prvých 45 minút gól nevideli, ale desať minút po prestávke to prišlo. Ladislav Jurkemik vypálil tvrdú ďalekonosnú strelu vari z 25 metrov, ktorá trochu zaplávala, dostala mierny falš a prekvapila Alexandra Vencela v bránke Slovana. Jurkemikov prvý ligový gól. *„Viac ako môj prvý prvoligový gól sa mi vryl z tohto zápasu do pamäti Pekárikov vyrovnávajúci, ktorý nás prakticky odsunul do druhej ligy,“* konštatuje Jurkemik 47 rokov po tom, ako sa prvý raz zapísal do listiny ligových strelcov.

Ak by vedenie proti Slovanu udržali do konca, boli by sa dostali bodovo na úroveň Brna a Trenčína. Lenže... Do skončenia zápasu chýbali tri minúty, keď sa po centri Jána Medviďa gólovo presadil stredopoliar Slovana Ivan Pekárik, ktorý vyrovnal na konečných 1 : 1. Práve tento jediný stratený bodík chýbal Interu k záchrane v konečnom účtovaní, pričom mu nepomohol ani mohutný finiš, keď vyhral na ihrisku Lokomotívy Košice 3 : 0 a v poslednom kole doma rozstrieľal Ostravu 4 : 1. Napriek výraznému zlepšeniu na jar, keď žlto-čierni doma dokázali zdolať aj obe pražské

Zverenci Valéra Šveca.

*V lige protihráči, v reprezentácii spoluhráči –
proti Antonínovi Panenkovi z Bohemiansu.*

S – Slaviu i Spartu –, sa záchrana nepodarila. Jurkemika mohlo potešiť i povzbudiť, že po sezóne tréner Švec v týždenníku Tip v odpovedi na otázku, ktorí hráči ho na jar v lige príjemne prekvapili, menoval aj Laca.

Pád do druhej ligy a návrat, smrť na kolesách

„Isteže sme boli smutní, ja som prišiel do Interu, aby som mohol hrať ligu. Káder sme však mali kvalitný, aj keď sa po sezóne trocha obmenil, bol som presvedčený, že o rok budeme naspäť medzi elitou. S tréningmi, aké nám tréner Švec naordinoval, sme si verili, sebavedomie nám nechýbalo. Boli sme fantastickí najmä s loptou na nohe, tú sme ovládali. Hoci sme prvý zápas v druhej lige prehrali, naštartovali sme víťaznú sériu. Po jeseni sme sa držali hore, viedli sme súťaž, sekundoval nám Bohemians ČKD Praha. Na jar prišlo úspešné pokračovanie a niekoľko kôl pred finišom sme si zabezpečili návrat medzi elitu. S Bohemiansom sme hrali vzájomný zápas v predposlednom kole, keď už bolo jasné, že oba tímy postupujú. V Ďolíčku sa zrodil zmierlivý výsledok 2 : 2. Druhú ligu sme vyhrali so štvorbodovým náskokom pred klokanmi.“

Inter sa vrátil v lete 1973 medzi elitu a počas Jurkemikovej éry už nevypadol. V priebehu sezóny 1973/1974, v ktorej skončil na 13. priečke, si Jurkemik jeden dátum či udalosť zapamätal navždy. A nebolo to kvôli futbalu, hoci v ten deň, 6. októbra 1973, hrali interisti na Pasienkoch ligový duel proti Nitre (2 : 0).

Oveľa viac ako zápas utkvela v Jurkemikovej pamäti iná, tragická udalosť: *„V Bratislave sa konali medzinárodné majstrovstvá Československa motocyklov v rýchlostných pretekoch, okruh sa volal Slavín. Trať viedla cez mestskú časť Nové Mesto. Keďže to bolo blízko štadióna na Pasienkoch, išli sme sa na pretekárov na chvíľu pozrieť od Vajnorskej ulice. Motocykle doslova rezali zákrutu a prechádzali obrovskou rýchlosťou, len sa tak mihali. Museli sme však ísť na prípravu na zápas. Čochvíľa počujeme prenikavé zvuky sirén sanitiek. Hovorím si, je zle, niekto sa zabil... V tých časoch najznámejší slovenský motocyklový pretekár František Srna narazil medzi železničnou stanicou Nové Mesto a Kuchajdou do stĺpa. Utrpel ťažké zranenia, ktorým podľahol pri prevoze do nemocnice.“*

So Slovanom o titul do posledného dychu

Po jeseni 1974 Inter figuroval na šiestom mieste ligového peletónu, ale na vedúci Slovan strácal len štyri body. Jesenná bilancia bola pozoruhodná v tom, že kým žltó-čierni všetkých sedem zápasov vonku prehrali, doma v ôsmich nepustili súperom ani bod. Tí v nejednom prípade odchádzali z Pasienkov s plným vrecom gólov. Po 20. kole, keď si Inter priniesol dva body zo Žiliny (1 : 2, úvodný gól strelil Jurkemik),

poskočilo mužstvo na tretiu priečku, za druhým Brnom zaostávalo iba o bod a za vedúcim Slovanom o tri. A keď v 22. kole dobyli Prahu po víťazstve 2 : 1 nad Spartou (otvárací gól Jurkemika bol jeho desiaty v najvyššej súťaži), Inter poskočil na striebornú pozíciu, len s jednobodovým mankom na Slovan. Prehry na Dukle a Slavii ho síce pribzdili, ale po sérii štyroch výhier (Teplice, Trnava, Brno, Ostrava) sa po predposlednom kole bodovo dotiahli na vedúci Slovan. Belasí boli prví len vďaka skóre. Žiaden režisér to nemohol zariadiť lepšie. O titule sa rozhodovalo pri poslednom zvonení na Pasienkoch medzi bratislavskými rivalmi. Kým belasým stačil na zisk titulu bod, žltó-čierni museli vyhrať. Pondelok 16. jún 1975 sa nezmazateľne zapísal do histórie ligového futbalu v Československu. Nezabudne na to Slovan ani Inter, ktorý sa korunovácie po prehre 2 : 4 nedočkal.

Nechajme však hovoriť o tomto úžasnom vyvrcholení sezóny Ladislava Jurkemika.

„Bolo to vyvrcholenie dovtedajšej triapolročnej práce Šveca pri tíme. Fantastickej práce. Na naše zápasy chodili ľudia všade. Dokonca na súperových ihriskách ešte viac ako doma, aj keď fanúšikovia si nachádzali cestu aj na Pasienky v slušných počtoch, 7-8-tisíc bola bežná návšteva. Osobitne lákali Trnava, pražské tímy, a, pochopiteľne, najviac Slovan, to bol štadión naprataný divákmi. Išiel o nás (i s nami) chýr, že produkuje pekny a dobrý futbal. Aj keď sme prišli k súperovi, chceli sme hrať futbal. Nie sa brániť. Produkovali sme ofenzívnu hru, ťahalo sa to s nami, preto prichádzali ľudia do hľadiska na naše zápasy.

Samozrejme, duel so Slovanom v poslednom kole bol mimoriadny, výnimočný. Na štadióne i v jeho okolí panovala neskutočná atmosféra. Na tribúny by sa nezmestila už ani noha. Všetky miesta obsadené do posledného schodíka, ľudia viseli z plotov. Určite tam bolo viac ľudí než oficiálna kapacita 25-tisíc. Ak by sa hralo na Slované, prišlo by 60-tisíc fanúšikov. Keď stretávam ľudí, či už ide o interistov, alebo slovanistov, všetci unisono tvrdia, že odvtedy taký ligový futbal v Bratislave nevideli. Z oboch strán ofenzívny, hore-dolu, útoky sa striedali raz na jednu bránku, raz na druhú... My sme mali ofenzívnu hru v krvi, Slovan sa prezentoval výbornými protiútokmi, s režisérom hry Karolom Joklom.

V tábore Slovana panovala nervozita. Viedli sme už v šiestej minúte 1 : 0 po mojom góle. Narazili sme si loptu s Petrášom po nacvičenom signáli po rozohratí trestného kopu, keď som si nabehol za súperovu obranu, ktorú sme nachytali na hruškách. Tento gól dlho púšťali v rámci žurnálu v kine. Po Joklovom vyrovnávacom góle a zásahu Švehlíka sme šli do šatne za stavu 1 : 2. Nezabalili sme to ani po tom, ako Ondruš hneď po zmene strán zvýšil z jedenástky na 3 : 1 pre Slovan, nariadenej po mojej zrážke s Masným, ktorého som križoval.

Škoda nepremenenej penalty Petráša, možno by sa to ešte otočilo. Hoci Laco o pár minút znížil na 2 : 3, a mali sme ďalšie šance, posledné gólové slovo mal deväť minút pred koncom Švehlík. V poslednej minúte som ešte zachránil na bránkovej čiare po strele Jána Čapkoviča.

Takto prekonal Jurkemik Alexandra Vencela
v pamätnom zápase z roku 1975 na Pasienkoch....

... a takto sa radoval z gólu.

Isteže, po prehre sme boli sklamaní. Aj ja. Do očí sa mi tlačili slzy. Ale na druhej strane som cítil vnútornú spokojnosť. Z mojich rodných Jacoviec prišiel plný autobus s fanúšikmi, pre ktorých som zabezpečil lístky. Nechýbal medzi nimi môj otec, krstný otec... Hoci cestovali domov smutní, všetci tvrdili, že taký futbal už dlho nevideli.

Samozrejme, mrzelo nás, že sme sa nestali majstrami. Bola to však prehra so ctou, so zdvihnutými hlavami. Hrali sme futbal pre ľudí, a to ma uspokojovalo.

Bola to úžasná sezóna. Spartu sme prestrieľali 7 : 4, Laco Petráš dal päť gólov! Prišla Dukla, dostala tri góly (3 : 1), rovnako Trnava, Košice inkasovali štvorku (4 : 1), podobne pochodili Plzeň a Třinec (zhodne 4 : 0), Brno sme rozniesli dokonca 7 : 0...

Apropo, Zbrojovka. To bol môj obľúbený súper. Za mužstvom pricestovali z Moravy so železnou pravidelnosťou tisícky fanúšikov. Rozcvičovali sme sa pred zápasom na

vedľaňšom ihrisku v Jame, vidíme, ako prichádza jeden brniansky autobus za druhým, nestačili sme ich rátať... Vravím, nech len prídu, čím viac autobusov bude, tým viac gólov dostanú. Nakoniec sa na Pasienkoch zišlo do 15-tisíc fanúšikov a Brno si viezlo domov sedem kúskov. Ja s Petrášom sme dali po dva góly, po jednom pripojili Jozef Šajánek, Jožo Levický a Ľudvo Zlocha. Pamätám si dodnes, zahrával som priamy kop na brankára Zbrojovky Josefa Hrona, dlhoročnú oporu klubu. Bolo to pár metrov od hlavnej tribúny. Slušná dialka. Nieкто z hľadiska na mňa kričí: „Čo blázníš, odtiaľ chceš kopat?“ Ja som si len pomyslel, čo ten trulo vykrikuje, ja mu ukážem. Spravil som krátky rozbeh, náprah, poriadne som sa oprel do lopty, a tá sa zatrepotala v šibenici!“

Škoda-preškoda, že Inter nedotiahol fantastickú sezónu do majstrovského konca. K triumfu chýbal posledný krôčik. A tak sa majstrami Československa stali aspoň dorastenci klubu (aj zásluhou Karola Brezicka či Ladislava Hudeca, ktorí čoskoro prešli do áčka), už druhýkrát za sebou.

Obranné piliere: Jurkemik a Šimončič

Do Interu prišiel z Chorvátskeho Grobu. Jaroslav Šimončič, stredný obranca, ktorý dostal prezývku Grgo. V áčku sa v najvyššej súťaži začal presadzovať na jar 1975. V nej debutoval proti Bohemiansu v prvom jarnom kole a v lige si premiérovu zahral po boku Ladislava Jurkemika 8. marca 1975 v Plzni. Zrodila sa priam legendárna stopérska dvojica, ktorá to s výnimkou dvoch sezón, keď ich rozdelila vojenčina, ťahala spolu až do leta roku 1984. Šimončič, vzdelaný, na ihrisku i mimo neho mimoriadne slušný, férový chlapík, ktorý sa zavše ospravedlňoval protihráčom za fauly...

„Veľmi inteligentný, skvelý človek. Skončiť vysokú školu s červeným diplomom, ešte k tomu strojarinu, to už bolo niečo. Keď nieкто potreboval doučiť z matematiky, ochotne sa na to podujal.“

Jaro mal jeden hendikep, a to s očami. Horšie videl do dialky. Prejavilo sa to najmä za umelého osvetlenia, pri bežnom svetle nemal problémy. Kompenzoval to však svojimi prednosťami. Bol to úžasný bojovník, pritom hrajúci čistým spôsobom, nepoznal zákerný faul. A ja som sa na neho mohol plne spoľahnúť. Vedel som, že je výborný hlavičkár a súboje vo vzduchu povyhráva. Už v tých časoch som hral v obrane pred ním, prihral mi, ja som vyvážal loptu, zakladal útoky. Aj preto som mohol výrazne podporiť útok i streliť góly, pretože vzadu som sa mohol spoľahnúť na Jara Šimončiča hrajúceho na istotu, Jožka Barmoša a po odchode Hricu na Milana Paliatku. Obrana bola spoľahlivá a kvalitná, všetko pomerne rýchli hráči, nemusel som sa báť, že jej ujdú súperovi útočníci. Hráčov sme si v tých časoch už preberali, nehrali sme už osobku, ktorá sa predtým využívala.

Náš futbal bol založený na tom, aby sme nestrácali loptu. Zámerom Šveca bolo, aby bola čo najviac v našej moci a súper musel behať bez nej. Niečo na štýl Ajaxu

V derby proti Slovanu, kapitáni Ján Švehlík a Ladislav Jurkemik.

Amsterdam – ťuk, ťuk, ťuk... Pamätám sa, ako sme to roztočili proti Spartaku Trnava a Tóno Hrušecký nám hovorí: „Čo ste vy žrali surové mäso?“ Nevedeli, kam majú skočiť. Za Valéra bolo tak, že keď sme náhodou do 30. minúty nedali gól či dva, ľudia sa začudovanie pýtali: Čo sa stalo?

Dokázali sme súpera dostať pod tlak. Začali sme hrať pekný, kombinačný futbal, a dokonca mnoho fanúšikov Slovana sa priznávalo k tomu, že náš štýl futbalu, dynamický a behavý, sa im páčil viac ako ten v podaní ich mužstva. Sami mi to hovorili. Hoci Slovan bol zväčša úspešnejší, my sme hrali krajší futbal. Na naše zápasy chodili do veľkej miery študenti, vysokoškoláci. Aj u nás v mužstve bolo veľa hráčov vysokoškolákov – Šimončíč, Barmoš, Paliatka, Šajánek, ja... A to som určite ešte na niekoho zabudol. Myslím si, že s ľuďmi, ktorí majú niečo v hlave, sú inteligentní (pravda, to, že niekto je vysokoškolák, ešte automaticky neznamená, že musí byť inteligentný), sa lepšie spolupracuje ako s tými z jednoduchších pomerov. Keď jednoduchému chlapcovi ukážete niečo v utorok na tréningu, do piatka to zabudne. S takým, kto príde a len si odtrénuje a viac nad tým nepremýšľa, sa ťažko pracuje. Samozrejme, našli sa vo futbale aj výnimky, ktoré dostali mimoriadny talent od Boha.“

Brankári uhýbali Jurkemikovým bombám

Dlhé prihrávky, ale predovšetkým tvrdé projektily zo stredných i veľkých vzdialeností, či už z hry, alebo zo štandardných situácií, patrili medzi charakteristické črty Jurkemikovho prejavu na ihrisku.

„Po tréningu som často ostával na pláci a driloval dlhé prihrávky, jednu z mojich špecialít. Patril som k tým hráčom, ktorí vedeli prihrať na dlhú vzdialenosť, napríklad Levickému do behu. Ten viac nepotreboval, potiahol po krídle, využíval svoju enormnú rýchlosť. Ved' strelil v lige sto gólov. Možno trochu prehánam, ale prihrál som mu hádam na osemdesiat. A ak by bol v premieňaní šancí efektívnejší, mohol streliť aj dvesto gólov. Veľmi dobre sa spolupracovalo aj s Lacom Petrášom, ktorý sa vedel uvoľniť a ja som ho vedel „trafiť“. Časované prihrávky, timing, boli a sú vo futbale dôležité. Často sa tomu venoval na tréningoch aj Michal Vičan. Išlo o nacvičené signály, ktorých nácviku sme sa venovali aj po tréningu. Gól, ktorý som dal na majstrovstvách Európy 1980, bol Vičanov signál. Nacvičovali sme to na Pasienkoch na malom, „detském“ ihrisku. Bola tam výborná tráva a bolo potrebné, aby prihrávka zo strany šla po zemi. Trávník tam nebol v takej permanencii ako na hlavnom tréningovom ihrisku zvanom Jama, žiaci ho tak nedoničili. Skúšali sme to z rôznych pozícií i s vedením lopty a, ľudovo povedané, poriadne som do toho trieskal. Spomenul som si na detské časy, keď som kopával sám na bránku, kopol som, išiel som si po loptu a znova. Mal som trpezlivosť. Na Interi som po tréningoch zostával na ihrisku, aby som si mohol zakopať. Lenže brankárom sa nechcelo do

Pozor, páli Jurkemik!

bránky... Po mojich strelách mali povykrúcané a ,dolámané' prsty, fačovali si predtým ruky. Keď prišiel Valér Švec, každý hráč dostal malú lepenú pogumovanú loptu. Na rozdiel od kožených sa nedali zreparovať. Ako sme trieskali s nimi do ,sita', dost sa kazili. Boli veľmi rýchle, strašne odskakovali od nohy. Keď som s takou loptou vystrelil, letelo to ako raketa. Preto ich nechceli brankári v rámci tréningu chytať. Ani sa im nečudujem. Nechali sa prehovoriť, až keď som im sľúbil, že budem kopat' z väčšej vzdialenosti, 25 či 30 metrov od bránky. Keď som sa postavil na hranicu šestnástky, ťahali sa preč z bránky... Majthényi radšej upaľoval hneď do kabíny a ani jeho kolegom sa nechcelo čeliť mojim šupám, až im to Valér prikázal, že musia zostať so mnou... Spomínané lopty nám však veľmi pomohli pri spracovaní, keďže boli nesmierne pružné. Zápasy sa hrali s maďarskými i poľskými loptami, ktoré vydržali dlhšie, lebo naše veľké ,bardejovky' sa rýchlo nafučali a nehralo sa s nimi dobre. Lopty sa preto vozili z okolitých krajín."

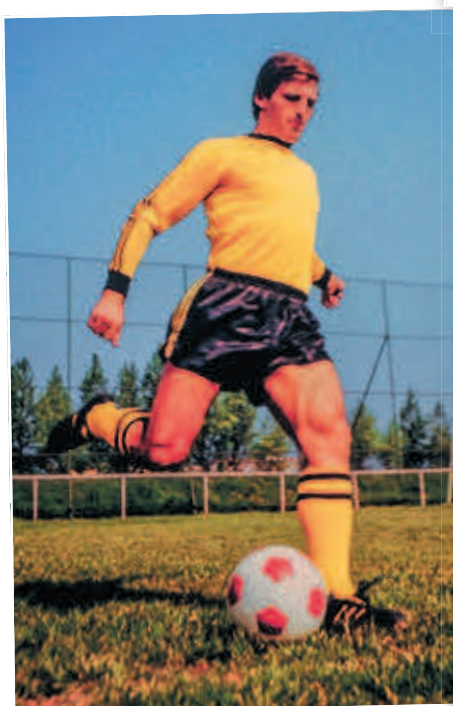

Kapitán v kabíne.

Dvadsaťdvaročný kapitán

„Kapitánom tímu bol pri mojom príchode do Interu Milan Hrica, ktorý v roku 1975 odišiel a ja som po ňom prevzal kapitánsku pásku,“ pripomína Jurkemik.

V tých časoch nebolo zvykom, aby takému mladému hráčovi dali na rukáv kapitánsku pásku. Prečo padla voľba na Jurkemika? Čím si to vyslúžil? „V tom čase bolo v tíme dosť osobností, starších, ostrieľanejších, ktoré mali slovo aj v kabíne. A ja som mal necelých dvadsaťdva rokov. Prečo ma spravili kapitánom? Zrejme to bolo vďaka môjmu prístupu k povinnostiam, poctivosti v tréningoch. Navyše som sa prebojoval do reprezentačného kádra. Každopádne, bolo to pre mňa vyznamenanie. Nik z hráčov nemal proti tomu výhrady. Snažil som sa ísť príkladom. Napríklad aj v behaní. S Valérom Švecom sme ako mužstvo chodili behať hore na Kolibu. Vytýčilo sa nejaké kolo, ktoré sme mali prebehnúť 5-6-krát. Taký Bača (Laco Petráš), samozrejme, nejaké to kolo vynechal, potom sa nenápadne k nám pridal. Ja som také niečo v živote nerobil. Partia sa začala rodiť už počas druholigového ročníka, netrhali ju ani starší hráči.“

Muž z Pasienkov.

Slovko-dve o spoluhráčoch

„Trochu sa pristavím pri niektorých mojich spoluhráčoch, ktorých som zažil za jedenást' a pol sezóny v Interi množstvo. Začnem trebárs brankárom Mirom Kovaříkom, ktorý prišiel v roku 1973 z Tehelného poľa. Mal úžasnú brankársku postavu, urastený, na čiare sa vyznačoval dobrými reflexmi, ale málo chodil von z bránky a väčšinu centrov a vysokých lôpt sme museli odvracať my obrancovia hlavou. Tréner Švec, vychádzajúc z toho, nám pod hrozbou pokuty zakázal, aby sme súpera nechali odcentrovať. Kovařík si totiž nebol istý pri vybiehaní, lopta mu často vypadávala, boli s tým problémy. Na tréningu bol lenivý, málokedy sa zvalil. Niekedy sme si z neho preto aj uťahovali. Prišiel k nám nerozchytaný, ale postupom času to bolo lepšie. Bol to taký bratislavský „štricák“ zo Slovana, ak by viac pracoval na sebe, mohol to dotiahnuť ďalej.

Kým Alexander Bínovský bol taký slušný obranca, že faul hádam ani nevedel spraviť, Peter Šolín bol ostrý, s tvrdou strelou, vedel dať dobrú, dlhú prihrávku, aj na 50-60 metrov, mal to v nohe. Ottmar Deutsch hral vzadu s prehľadom, horšie to bolo s rozohrávkou.

Milan Paliatka bol najväčším srandistom alebo, ak chcete, zabávačom kabíny. Do každého žartovania sa zapojil, nikdy sa neurazil. Naozaj zapadol do kolektívu veľmi dobre. Na Jožka Barmoša bolo vo všetkom spoľahnutie, veľmi dobrý hráč, ktorý sa

Žlto-čierni testujú nové kopačky Adidas, ktoré nahradili Pумы. Jurkemik štvrtý zľava.

Stopér zastavuje stopéra – Jurkemik Františka Straku.

vedel zavesiť ako buldog na protihráča, tichší chlapec, to isté platilo o Jarovi Šimončičovi. To boli moji obrancovia, s ktorými som hral v obrannej formácii najdlhšie, všetko dobrí chalani, zodpovední, na ktorých som sa mohol spoľahnúť. Hrával som pred nimi, nemusel som ani križovať súperových hráčov, pretože naši obrancovia boli rýchlostne pomerne dobre vybavení.

Prejdem k stredovým hráčom. Peťa Lupricha by som pokojne mohol zaradiť k in-teristickým ikonám, vyrástol na Pasienkoch a odkrútil si tam celú futbalovú kariéru, pravý Bratislavčan. Maroš Novotný, môj rodák, ktorého sme stiahli z Martina, bol typ behavého, technického hráča. Miesto v zostave mu musel uvoľniť Anton Obložinský, už tridsiatnik, futbalista s vynikajúcou technikou.

Jozef Bajza bol, myslím si, nedocenený hráč, ktorý podľa mňa mal dostať šancu v reprezentačnom áčku. Netajím, bol som prekvapený, keď sa nevrátil zo Švajčiarska. Dal som svoj podpis pod to, že nezostane vonku. Komu inému by som to mal podpísať, ak nie najbližšiemu kamarátovi? Iste, prekvapilo ma to, že sa takto rozhodol. Potom mi to však vysvetlil. Nehneval som sa na neho, nevyčítal som mu to. Vtedy bola taká doba, že ste nemohli veriť nikomu, ani susedovi, ktorý vás mohol kedykoľvek udať...

Vo vzduchu v súboji so Zdeňkom Hruškom z Bohemiansu.

Medzi dvojicou Spartánov Janom Bergerom (vľavo) a Tomášom Skuhrovým.

Aj Dodo Šajánek, ďalší hráč späť s Interom, s ktorým som hrával aj stopéra, napríklad v čase, keď Jaro Šimončík bol na vojne, vedel dobre narábať s loptou. Všetci naši záložníci boli technickí hráči. Postupne sa na ľavej strane uchytil Peter Mráz, pohyblivý, rýchly, s dobrým centrom a vedel aj vypáliť. Bol však trochu bojazlivý, nevyhľadával súboje, podobne ako Levický, inak veľký dobráčisko. Oni radšej nadskočili, aby sa vyhli zrážke s protihráčom. V druhej polovici sedemdesiatych rokov začal v záložnej formácii pravidelne hrať Laco Hudec. Takisto bratislavský „štricák“. Keď sa mu niečo vydarilo, trochu ho bolo treba vrátiť na zem, aby nelietal v oblakoch, ale futbalista bol určite dobrý.

Luprich, Šajánek, Bajza, Marián Novotný tvorili veľmi dobrú, pružnú zálohu. Nestrácali loptu, čo platilo o celom tíme. Preto s nami mali súperovi problémy. S loptou sme boli dominantní a prichádzali dlhé rýchle pasy na „Lévaja“ či Laca Petráša.

Levický šiel ako raketa, ale aj Laco Petráš bol rýchly hráč, vedel poriadne zrýchliť, akcelerovať. Keď som mal loptu na kopačke, zdvihli hlavu a dali sa do šprintu. Samozrejme, Bača (Petráš) bol lenivý, keď mal chuť, hral fantasticky, ale keď sa mu nechcelo, tak sa iba prechádzal. Dlhé lopty do voľných priestorov sme mali nacvičené, môžem napríklad spomenúť zápas o titul so Slovanom, keď som po takejto spolupráci a narážacke šiel sám na brankára a dal som gól. Keď mal Petráš loptu na kopačke, nemal problém spraviť jedného, dvoch i troch súperových obrancov. Musel ju však dostať do nohy, prihrávka musela byť presná. O to som sa usiloval, na tom som pracoval aj na

Priamy kop proti Dukle Praha.

tréningoch. Keď už hovoríme o Bačovi, hoci postavou nevysoký, bol aj geniálny hlavičkár. Pamätám si, že v zápase neprehral jediný hlavičkový súboj so stopérom Dukly Karlom Dvořákom, o hlavu vyšším ako on. Mal vynikajúci timing pri výskoku, udržal sa dlho vo vzduchu, akoby ho nadnášali „tlsté vankúšiky“. (Smiech.) Vedel to o ňom Levický. Keď videl, že Petráš ide do hlavičkového súboja, vedel, že nebude šprintovať nadarmo, lebo mu Bača loptu hlavou sklepne. Keď som na Laca zareval, poslúchol ma. Myslím si, že pred žiadnym trénerom nemal taký rešpekt ako predo mnou.

Milan Bagin začal hrať pravého obrancu v Interi začiatkom osemdesiatych rokov, zahral si so mnou aj stopéra, trochu som mu dával lekcie, zaúčal ho. Repáčik

So Stanislavom Semanom.

bol bojovník, s horšou prihrávkou, hráča sa držal ako kliešť. Peter Michalec k nám prišiel z Pezinka, dobrý chlapec s kvalitnou ľavou nohou. Rudolf Ducký, môj krajan, žochár, ortodoxný ľavák, takisto patrila k bojazlivejším hráčom, vyhýbal sa súbojom, ale vedel potiahnuť po ľavom krídle. Valér Švec vytiahol Karola Brezíka ako 17-ročného mladíka. Zapadol dobre do rozbehnutého stroja Interu, vedel sa uvoľniť a dávať góly aj hlavou. Veľký talent, trochu ho však zabrzдили zranenia. Ako tréner som ho vzal do Churu. Marián Tomčák, rýchly futbalista, s ťahom na bránku. Ku koncu môjho angažmán sa začal presadzovať aj technický, ľahkonohý záložník Stanislav „Čandy“ Moravec.

Boli to všetko iné typy útočníkov, ktorí prišli po Lacovi Petrášovi. Na rozdiel od neho nevedeli tak podržať loptu vpredu. V tom bol Laco veľmi silný, protihráči ho len ťažko dokázali odzbrojiť, vziať loptu, a za ten čas si mohla naša obrana odfúknuť, vydýchnuť.“

Gólová smršť do siete Zaragozy

Druhé miesto v ligovom ročníku 1974/1975 znamenalo pre Inter právo na účasť v Pohári UEFA. Hneď v prvom kole dostali žltो-čierni silného a atraktívneho súpera, Real Zaragoza. Ten patrila v polovici sedemdesiatych rokov k absolútnej španielskej špičke, v sezóne 1974/1975 finišoval na druhom mieste ligy za Realom Madrid a pred FC Barcelona.

Prvý zápas sa hral v Bratislave 18. septembra 1975. „Prileteli špeciálom aj so svojou paraguajskou hviezdou, sebavedomí. Lenže my sme ich rýchlo schladili, na spiatocnú cestu sme im zabalili päť gólov, ja som sa postaral o dva. Jeden som pridal aj v odvete. Boli to úžasné zápasy, na Pasienkoch bola skvelá atmosféra, prišlo takmer desaťtisíc divákov, podobné to bolo na súperovom štadióne,“ hovorí Jurkemik. Je síce pravda, že tréner Zaragozy Luis Cid Pérez, známy pod menom Carriega, neposlal v Bratislave do hry vychýreného strelca Paraguajčana Saturnina Arrúa a chýbalo mu zopár ďalších stabilných hráčov, skvelý výkon Interu to však nijako neznížilo.

Gólostroj otvoril Levický po štvrtíhodine hry, v 36. minúte sa Laco Jurkemik iba zastrelol, keď trafil dolnú časť žrde. Po prestávke prišiel uragán. V 57. minúte po Petrášovej prihrávke vypálil Jurkemik bombu, ktorú Irazusta pravdepodobne vyrážal spoza bránkovej čiary, Luprich pre istotu loptu dorazil do bránky. V slovenských novinách za strelca označili Lupricha, zahraničné zdroje i údaj na oficiálnej stránke UEFA hovorí, že autorom gólu bol Jurkemik. Každopádne, ten bol strelecky pri chuti a po tom, ako Petráš zvýšil na 3 : 0, vyslal z obrovskej diaľky takú šupu na brankára Irazustu, že mu skoro ruky dolámal – 4 : 0. „Myslím, že sa to zrodilo po autovom vhadzovaní Paliatku kúsok za poliacou čiarou. Prevzal som si loptu, prešiel som s ňou pár metrov, vypálil a lopta skončila v šibenici,“ opiera spomienky Jurkemik. Nečudo, že tréner hostí po zápase na otázku, kto sa mu najviac páčil v tíme domácich, na prvom

mieste spomenul hráča s číslom 4. To nosil na chrbte Ladislav Jurkemik. V drese súpera sa mu ešte páčil Petráš.

Keď v 83. minúte Jozef Šajánek stanovil konečný výsledok 5 : 0, zhruba osemtisíc párov dlaní (platiacich divákov bolo 7 870) sa na Pasienkoch roztlieskalo. „Napriek debaklu si Španieli pred odvetou verili. Lenže aj tam sme vyhrali.“

Opäť sa o to zaslúžil Jurkemik, ktorý už v 5. minúte z priameho kopu od cípu šestnástky nekompromisne zakrútil loptu pod brvno a hostia viedli. O päť minút však na štadióne La Romareda videl červenú kartu a musel predčasne pod sprchy. „Ak sa dobre pamätám, bolo to za faul a rečnenie,“ dodáva Jurkemik. Z pokutového kopu vyrovnal José Manuel González. Kovařík v zápase jednu penaltu chytil. V 40. minúte sa domáci ujali vedenia po hlavičke Arrúu. Hoci interisti hrali oslabení skoro 80. minút, tešili sa z víťazstva, keď po prestávke zásluhou priameho kopu Petráša a gólu z kopačky Petra Mráza vyhrali aj odvetu (3 : 2).

Zaragoza si ho chcela nechať a poslať do Ameriky

„V Zaragoze nás sprevádzala a tlmočila nám dcéra nášho tajomníka Štancela, ktorá sa vydala do Španielska. V jednej chvíli ma nenápadne odtiahla nabok a hovorí mi, že sa túži so mnou rozprávať prezident klubu. Ten mi na rovinu povedal, že ma chcú do mužstva. Ponúkali mi za podpis zmluvy nejakú šesťcifernú sumu, už ani neviem, koľko to bolo, tuším tri milióny pesiet. Nepamätám si, aký bol vtedy kurz československej koruny voči tejto mene, ale v každom prípade išlo o slušný balík peňazí (v amerických dolároch predstavovala spomínaná suma približne 50-tisíc – pozn.).

Ak by som na ponuku prikývol a zostal bez povolenia, podľa pravidiel UEFA by som rok nesmel hrať v Európe, dostal by som dištanc. Preto to mala Zaragoza premyslené tak, že ma pošle do Ameriky, kde by som sa udržiaval v hernej kondícii. Po uplynutí jedného roka by som mohol už hrať za španielsky klub.

Vravím im, peniaze sú to pekné, lenže ja nemôžem nechať doma moju mamu samu, lebo je chorá. Navyše, už by som ju nikdy nevidel. To nemôžem urobiť. Za žiadne peniaze. Na súboje so Zaragozou a svoje góly dodnes spomínam rád.“

Do Atén ho nepustili

„V ďalšom kole som nemohol nastúpiť pre trest za vylúčenie proti AEK Atény. Nielenže som nemohol hrať, ale istý zlomyselný pán vo futbalovom zväze u nás mi dokonca nedal povolenie, aby som mohol s mužstvom vycestovať do Grécka. Pritom tréner Švec ma chcel vziať s tímom.“

Na domáci zápas Interu proti AEK prišlo osemtisíc divákov a tešili sa z výhry

Žlto-čierna oslava víťazstva.

2 : 0, keď v 36. minúte premenil Peter Luprich pokutový kop a deväť minút pred koncom Peter Mráz pridal druhý úspech domácich.

Keď sa v odvetnom zápase v Aténach žlto-čierni ujali vedenia už v 2. minúte zásluhou Mariána Novotného, postup Interu sa zdal neodvratný. Domáci hnaní 25-tisíc temperamentnými divákmi však odpovedali tromi gólmi a do konca duelu zostávalo vyše štvrt' hodiny. Obrana Interu však nekapitulovala, zásluhou gólu streleného na ihrisku súpera Slováci postupovali a mužstvo čakal ďalší súper v 3. kole – Stal Mielec.

Proti Latovi a spol. v treskúcom mraze

Poľský futbal mal v sedemdesiatych rokoch ohromný cveng. Poliaci boli olympijskí víťazi z roku 1972 a bronzoví z majstrovstiev sveta 1974. Mielec pricestoval do Bratislavy aj s olympijským šampiónom Gregorzom Latom, ktorý na majstrovstvách sveta vystrielal Poliakom siedmimi gólmi (kráľ strelcov celého šampionátu) tretie miesto. Členom reprezentačného kolektívu bol aj jeho klubový spoluhráč Henryk Kaszperczak. O čosi neskôr, po našich zápasoch s Mielectom, tam prišiel aj ďalší legendárny hráč Andrzej Szarmach.

V prvom zápase na Interi 26. novembra 1975 muselo 10-tisíc divákov čakať na gól až do 90. minúty, keď ich v samom závere potešil Jozef Šajánek. V odvete do 75. minúty držali bezgólový stav, keď Ryszard Sekulski prekonal Miroslava Kovaříka. Päť minút pred koncom po nešťastnom teči Šajánka po rohovom kope Karaša padol postupový gól Stalu.

„Bol koniec novembra, mimoriadna zima, počas zápasu klesala ortuť teplomera až k mínus siedmim stupňom Celzia. Hralo sa od sedemnástej hodiny pod reflektormi na Pasienkoch. Všetci hráči si navliekli pančucháče, okrem mňa. Keďže som mal chlpaté nohy, prekážalo mi to, tak som si ich iba natrel teplou emulziou – olejom. Na zamrznutom teréne sme sa ťažko pohybovali. Pokúšal som sa párkrát vystreliť, ale keďže sa šmýkalo, nemohol som sa poriadne oprieť do lopty. Mali sme aj šance, ale dali sme iba jeden gól. To bolo málo. Vedeli sme, že je to málo. Som presvedčený, že na štandardnom teréne by sme im dali trojku. Kým my sme mali kopačky s pomerne krátkymi kolíkmi (naše normy dlhšie nedovoľovali), súper si prezieravo priniesol obuv s oveľa dlhšími, nastúpil takmer v tretrách, východonemecký rozhodca Rudi Glöckner im to povolil, a tak mali lepšiu stabilitu na kopačkách. Napriek tomu sme verili, že si pohár zahráme aj na jar. Žiaľ, nepodarilo sa. Aj v Poľsku bola ‚kosa‘, po fujavici odhrňali sneh. Boli to krásne zápasy. Popri medžištátnych mi takéto medzinárodné klubové dávali veľké sebavedomie. Po takých si človek v lige toho dovoľil oveľa, napríklad zaseknúť si loptu vo vlastnej šestnástke.“

V sezóne 1977/1978 si Inter opäť zahral Pohár UEFA. V 1. kole prešiel cez viedenský Rapid (vonku 0 : 1, doma 3 : 0), v 2. kole však stroskotal na Grasshoppersi Zürich (1 : 0, 1 : 5 – s čestným gólom Ladislava Jurkemika). Pravdepodobne si už vtedy všimol tréner Grasshoppersu Johannsen Jurkemika, ale sotva mohol tušiť, že sa o sedem rokov stretnú spolu v inom švajčiarskom klube St. Gallen.

„Vo Viedni mi neuznali po narážacke regulárny gól, dal mi za pravdu aj záznam v rakúskej televízii. Rapid mal veľkú hviezdu Hansa Krankla, chýrneho kanoniera, ktorému sme v dvojzápase nedovolili skórovať. Rakúsky futbal nám nerobil problémy, v Intertoto Cupe sme sfúkli Innsbruck s Brunom Pezzeyom, doma sme im dali štyri góly (4 : 2), vonku tri (3 : 1). Tešili sme sa na zápasy aj preto, že sme sa dostali na Západ. Ale hlavne, získavali sme ďalšie medzinárodné skúsenosti, ktoré nám dávali veľmi veľa. Ja som chcel stále hrať. Zápasový rytmus streda – sobota nám absolútne neprekážal ani to, že sme popri tom chodili na sústredenia. A to sme hrali väčšinou v rovnakej zostave, dnes tréneri hráčov rotujú... Niektorí súčasní hráči sa sťažujú, že sú po piatich-šiestich zápasoch mesačne unavení...“

Za Jurkemika si Inter zahral do tretice v Pohári UEFA v sezóne 1983/1984. Gólové hody si vychutnali interisti v prvom kole proti Ajaxu Rabat, ktorému vonku nastrieli 10 gólov (sám Karol Brezík dal 4), doma šesť (pre zmenu bol štvorgólový Marián Tomčák). S ďalším súperom Radnički Niš však v prvom zápase vonku inkasovali štvorku (bez Jurkemika) a domáca výhra 3 : 2 už postup Interu nepriniesla.

Cúvanie s Vičanovým autom a jeho trénerské dedičstvo

Na jar roku 1978 po 24. ligovom kole (remíza s Trnavou 1 : 1) skončil pri kormidle Interu po vyše šiestich rokoch tréner Valér Švec. Sezónu dotiahol do konca na trénerskej lavičke Ladislav Kačáni s asistentom Ottmarom Deutschom. Inter finišoval v tabuľke predposledný, ešteže zostupoval iba jeden tím (ZVL Žilina). Na Pasienkoch sa rozhodli angažovať trénerskú legendu Michala Vičana, ktorý z Tehelného poľa prešiel v lete 1978 na Pasienky. Jurkemik tak mal možnosť pracovať dva roky pod vedením tohto skvelého futbalového trénera a vzácného človeka, s ktorým sa veľmi zblížil. S Vičanom išlo mužstvo postupne hore, v lige obsadilo v nasledujúcich dvoch sezónach šieste, respektíve piate miesto.

„Už som hovoril o tom, že tréner Valér Švec mi dal veľmi veľa, urobil zo mňa kvalitného ligového hráča. A Mišo Vičan ma ešte viac obrúsil. Prísny tréner, zažratý do futbalu, nenormálne. Futbal, to bol jeho celý život. Ale úžasný človek. Keď videl, že niekto vie hrať futbal a má poctivý prístup, veľmi si ho obľúbil. Myslím si, že medzi takých hráčov som patril aj ja,“ začína Jurkemik rozprávanie o Vičanovi.

„Viackrát ma zavolať k sebe domov, aby sme si pozreli v televízii zápas. Mal farebný televízor, aký vlastnilo v tom čase u nás, koncom sedemdesiatych rokov, málo domácností. Veľa vecí odpozoroval z moderného futbalu, bol praktik. Keď sledoval zápas pred televízorom, kreslil si jednotlivé akcie či herné situácie na papier. Na druhý deň to s nami skúšal v tréningoch. Jeho futbalové nadšenie sa podpísalo pod to, že sa stal úspešným trénerom aj v medzinárodnom meradle.“

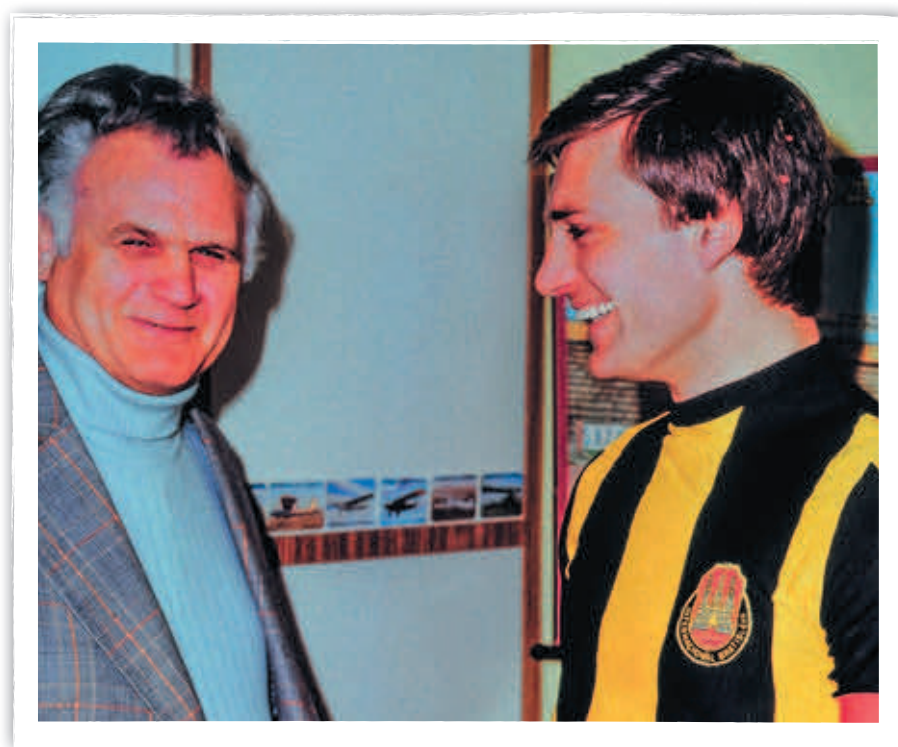
Často nás viezol autom s Petrášom z tréningu, mal dom v Karlovej Vsi, v „Karlovke“ býval Laco, ja zase v Dúbravke, takže to bol jeden smer. Jazdil na Mercedese, ktorý si dovezol zo zahraničia. Problémy mu robilo cúvanie. Keď bola Vičanova manželka doma, auto mu do garáže nacúvala, a tak ráno z nej mohol vyjsť predkom. Lenže keď bola mimo domu, vošiel predkom a vycúvať si už netrúfol. Tak zavše zavolať mne, aby som prišiel a auto mu vycúval.“

„Čo je tréner, nenaskočilo vám to vaše drevené autíčko?“ hovorím mu do telefónu, keď ma volal k sebe. Jazdil tak, že zaradil jednotku, dvojku, trojku a na nej šiel po meste stále. Z križovatky šiel vyštartovať tiež na trojke. Hovoríme mu: *„Trénerko, musíte sa rozbehnúť z jednotky.“* On nám odvrkol: *„Nie! To je Mercedes. Ten musí ísť aj tak!“*

Vedel hráča aj poriadne skritizovať. Raz stál na tréningu pri postrannej čiare s Gejzom Šlapkom. Práve sa mi nevydarila nejaká prihrávka či strela. Otočí sa ku Gejzovi a povie mu, ale schválne tak, aby to počuli všetci: „Vidíš ho? A to si hovorí reprezentant!“ Len pre tých mladšie narodených, Šlapka bol v tých časoch vedúci tajomník Mestského výboru komunistickej strany v Bratislave, človek s obrovským vplyvom a dlhoročný priaznivec Interu. Vičan ochotne pomáhal hráčom s rôznymi záležitosťami v praktickom živote. Napríklad vybaviť kúpu auta v Tuzexe, kde mal známosti. Jeho brat šéfoval v predajni s odevmi na Obchodnej ulici. Vybavil u neho kabáty pre celé mužstvo.

Tréningové zošity Michala Vičana.

V družnej debate s trénerom Michalom Vičanom.

Za socializmu to chodilo tak, že k niektorým veciam či službám ste sa dostali iba cez známosti, pretože viaceré tovary boli nedostatkové. Pretože nás úspešných futbalistov poznali a vážili si, dostali sme sa prednostne napríklad k peknému mäsu v mäsiarstve, opravili nám auto v servise. Nezarábali sme veľa, ale takéto výhody sme mali vďaka tomu, že sme niečo dokázali a stali sme sa známymi. S hercami sme si vymieňali lístky, my sme im dávali vstupenky na futbal a oni zase nám na divadelné predstavenia. Mali sme pekné, priateľské vzťahy, často sme si posedeli, porozprávali sa.

Aby som sa však vrátil k Vičanovi. Úsmevných príhod, ktoré sme s ním zažili, bolo množstvo. Vyroprávam aspoň jednu. Každý mal v kabíne na Interi svoju skrinku a topánky sa dávali pod ňu, čiže boli na viditeľnom mieste. Milan Paliatka si raz kúpil čizmy. Vyzerali tak kovbojsky, vyzdobené, vybíjané, veľmi masívne, pevné. Tréner prišiel do kabíny, sadol si. Obzerá sa po šatni, pozerá a zrazu mu padli do oka tie parádne čizmy. Podíde bližšie, obzerá si ich sprava-zľava a obráti sa na Paliatku: „Milane, to sú tvoje?“ On: „Áno, tréner, áno, sú moje!“ Nastane dramatická pauza a nasleduje otázka: „A kona máš kde?“ V celej kabíne vypukol smiech.

Náhoda chcela, že som mu dopomohol k angažmánu v gréckom klube Aris Solún. Bol som v Grécku na dovolenke a trochu som si kopal s loptou na pláži. O nejakú chvíľu príde ku mne chlapík, dali sme sa do reči. Vysvitlo, že je bývalý reprezentačný brankár krajiny. Zoznámili sme sa bližšie, poukazoval nám mesto. Medzi rečou utrúsil, že v Arise Solún zháňajú trénera, či by som o niekom nevedel. Vravím mu, čo by som nevedel! Odporučil som im Miška Vičana. Oslovili ho, tľapli si a Vičan sa stal trénerom Arisu.

Bol síce veľký slovanista, ale predovšetkým úžasný tréner a človek. Nedám na neho dopustiť. Je zaujímavé, že keď odišiel na druhý svet, jeho manželka mi podarovala jeho tréningové prípravy. „Lacko, vy si to zaslúžite,“ povedala mi pani Eva. Nedala ich žiadnemu slovanistovi, ale mne. Dodnes sa u mňa zachovali v dvoch malých „paklíčkoch“ na spôsob notesov jeho tréningové futbalové cvičenia.“

V Slovnafte údržbárom

„Keď som prišiel do Interu, dávali mi základný plat 1 300 korún, ktoré išli zo Slovnafu. Vravím si, krásne peniaze! Keď som v roku 1984 odchádzal, bral som 1 700. Za výhru v priateľskom zápase sme mali v hrubom dve stovky, päťsto v súťažnom zápase, pričom v derby proti Slovanu to bol dvojnásobok, čiže tisícika. Ako reprezentant, ktorý bol v národnom tíme skoro desať rokov, som dostával príplatky – 25 percent prémie a 25 kalorické. Peniaze však nikdy pre mňa neboli prvoradé.

Nás futbalistov Interu zaradili v Slovnafte pod úsek údržby. Oficiálne sme sa nemohli živiť športom. Keď hra nešla či neboli výsledky, zavolali si nás zo Slovnafu na „koberec“. Keď som sa stal kapitánom tímu, tak som musel chodiť na tieto stretnutia.

Dostali sme ,kvapky', stalo sa i to, že nám pohrozili, že pôjdeme robiť do fabriky. Počas mojej éry sa však nik z áčka Interu v Slovnafte na pracovnú zmenu hlásiť nemusel...

Vedeli sme sa však aj ozvať, ohradiť, napríklad, keď bolo treba podržať trénera. V tom čase ešte existovalo, že hráči sa vedia postaviť za kouča. Keď bolo treba, šli sme do konfrontácie nielen s funkcionármi klubu, ale aj s vedením Slovnaftu. Raz na takomto stretnutí som im povedal: ,Vy nás nedávajte na jednu úroveň s vašimi robotníkmi. My nie sme robotníci, ale umelci. Dostali sme talent od Boha a na nás sa chodia dívať ľudia, prichádzajú na štadión kvôli nám, aby sme ich zabavili.'

Tí, čo boli v strane, v mužstve ich bolo viac, museli byť ticho, viazala ich stranícka disciplína, museli poslúchať, v opačnom prípade by im hrozili stranícke tresty. Ja som nebol straník, tak som si mohol dovoliť postaviť sa a niečo povedať. Ako ma mohli potrestať?"

Kvôli sovietskym súdruhom vysánkovali Kögla

Ked' v lete roku 1980 odišiel Michal Vičan trénovať Aris Solún, na rok sa z Pasienkov vzdialil aj Ladislav Jurkemik, ktorý narukoval na vojnu do Dukly Banská Bystrica. Vičanovým nástupcom sa stal Justín Javorek, ktorý zostal dva roky a rok pod ním si odkrútil aj Jurkemik po návrate z vojenčiny. V lete 1982 nastúpil ako hlavný tréner Karol Kögl, ktorý predtým asistoval Javorkovi. V súťažnom ročníku však mužstvo nevedol. V auguste 1982, zhruba dva týždne pred začiatkom nového ligového ročníka, ho odvolali.

„Ako klub sme mali družbu a reciprocitu s Dynamom Kyjev. V rámci toho sme absolvovali na prelome júla a augusta dvojtýždňové sústredenie i prípravné zápasy v Kyjeve po tom, čo Ukrajinci boli u nás na jar. Funkcionári oboch klubov si po jednom zo zápasov spolu sadli, popíjalo sa. Bol tam aj tréner Kögl, ktorý sa so sovietskymi súdruhmi pre niečo pochytil, došlo k hádke. Po návrate domov nejaká žalobaba o tom informovala Gejzu Šlapku. Výsledok? Trénera počas letnej prípravy odvolali. Kvôli tomu si ma zavolali ako kapitána tímu na stranícku schôdzu na Interi. Bol som tam jediný nestraník. Povedali mi, že tréner musí okamžite skončiť. ,Aký je dôvod?' pýtam sa. Taký, že mal konflikt so Sovietmi. Hovorím im: ,Za to ho chcete vyhodiť? Ved' tam mali všetci vypité...' Ale oni si húdli svoje, že to je neprípustné a Kögl musí odísť. ,Tak, keď musí, tak na čo ste ma sem volali?' vyhodil som im na oči, a tak som treskol dverami, že skoro vypadli z pántov."

Köglavho nástupcu nominovali po straníckej linke: „Šlapkov sekretár si za trénera vybral svojho priateľa Jána Feriančíka. Išlo síce o bývalého ligového hráča ČH i Interu, ale s trénovaním futbalistov nemal žiadne skúsenosti, venoval sa tenistom. Prišiel na tréning a začal šuchotať nejakými papierikmi, neustále sa do nich díval. Nemal skúsenosti s trénovaním futbalistov, nepoznal hráčov, súperov... Na ďalší tréning som sa nedostavil. Povedal som si, že za takýchto okolností v Interi nebudem pokračovať."

Zavolať si ma tajomník telovýchovnej jednoty Štefan Madro. Pýta sa ma: „Laco, čo sa deje, čo blázníš?“ „Ja že bláznim? Pozrite sa, akého trénera ste sem priviedli? Všetci je každému na smiech! Do kabíny musí prísť autorita, ktorý dokázal niečo ako futbalista alebo tréner. Toto je prvá liga. Tento nebude mať rešpekt u žiadneho hráča. Chcete ma potrestať? Ako? Jedine, že mi odseknú nohy.“

Feriančík skončil pri tíme deň pred začiatkom ligy! Vtedy už interisti mali na lane skúseného trénera Arnošta Hložeka. Lenže do začiatku prvého duelu sezóny nestihli vybaviť formality z futbalového zväzu, presnejšie, nemali súhlas VFZ ÚV ČSZTV. Prvý zápas sezóny 1982/1983 proti Baníku Ostrava na bratislavských Pasienkoch mohol Hložek sledovať len z tribúny. Kto bude tím dirigovať z lavičky? Posadil sa na ňu tréner dorastu Michal Medviď, ktorý v predzápase viedol mládežníkov. V ten deň zaznamenal ako tréner dve víťazstvá: dorastenci pod jeho vedením zdolali Trebišov 3 : 0, áčko si poradilo s Baníkom Ostrava gólom Jána Trša zo 17. minúty (1 : 0). Hložek ešte nesedel na lavičke Interu ani v zápase 2. kola v Trnave (1 : 1), ktorý sa hral už o tri dni. Až v 3. kole proti Zbrojovke Brno (3 : 0) mohol oficiálne koučovať tím z lavičky a hektické trénerské leto na Pasienkoch sa definitívne skončilo.

SPOMIENKA PO ROKOCH

JOZEF BARMOŠ, Jurkemikov spoluhráč z Interu Bratislava

„Cez stranícke linky sme mali styky a družbu s Dynamom Kyjev. V rámci výmenných pobytov chodili k nám na týždenné sústreďenia, perfektne sme sa o nich starali, mali všetko zabezpečené – tréningový proces, ubytovanie, stravu, prípravné zápasy... Na revanš sme chodili k nim do Kyjeva. Boli sme na takzvanej olympijskej báze klubu, nie futbalovej, ale všesportovej. Hrali sa aj zápasy, či už na pôvodnom menšom štadióne Dynama, alebo aj veľkom olympijskom. Dynamo malo aj svoj vlastný, luxusnejší, ale tam nás nevzali. Nebolo to podľa našich predstáv, aj so stravou boli problémy... V rámci nejakej recepcie prišlo ku kritickej výmene názorov. Možno tých prípitkov na družbu bolo viac... Detaily nepoznám, ale fakt je, že krátko po návrate Karola Kögla poslali preč. Prišiel tréner Feriančík, ale mužstvo ho nezobralo. Nemal rešpekt a zavádzal prvky, ktoré nepatrili do futbalu, nedávali logiku. Údajne pobádal mladých, aby prevzali velenie v tíme. To nie je jednoduchá vec. Vyostrili sa vzťahy a odmietali sme trénera. Tuším, že Laco odišiel aj z nejakého tréningu domov na protest. Na výbore sme povedali, že to ide do stratena. Nakoniec angažovali Hložeka a veci sa postupne utriasli.“

Spartu mu zarazil Šlapka

Hoci Jurkemik už bol majster Európy a oženil sa, jeho bytová situácia sa nelepšila. Býval v garsónke na Pošni. „Ked' som žiadal o väčší byt, povedali mi, že ho pre mňa nemajú. Tvrdili, že musia uprednostniť takých, čo majú dieťa...“

Keď do toho prišla Sparta so svojou ponukou, ruka bola okamžite v rukáve. „Vtedy sa stal trénerom na Letnej Arnošt Hložek, ktorý ma veľmi chcel do svojho tímu. Sparte som podpísal prestupové lístky. Jej zástupca, bol to nejaký zlatník, prišiel ku mne domov aj s 50-tisíc korunami, ktoré mi klub vyplatil za podpis zmluvy. Prideli-
li mi v Prahe krásny štvorizbový byt s garážou. Keď som ich poprosil, či by nemohli zohnať byt pre moju sestru, aj v tom mi vyhovelí a vybavili ho. Mimochodom, sestra v tom pražskom byte býva dodnes. Funkcionári Sparty za mňa ponúkli Interu 750-tisíc korún československých. Na tie časy naozaj slušné peniaze a výbor žltो-čiernych za týchto okolností nenamietal, súhlasil s mojím prestupom. Inter by ma bol predal. Lenže, dozvedel sa o tom Gejza Šlapka.

Nasrdený dobehol na Pasienky, zavolať si všetkých čelných funkcionárov telovýchovnej jednoty i futbalového oddielu. „Teraz ma všetci dobre počúvajte,“ soptil. „Ak predáte Laca, všetci, čo ste tu, všetci do jedného, ste skončili. Všetkých vás povyhadzujem!“

Prestup zatrhol. Prirodzene, sklamaná bola Sparta, sklamaný som bol aj ja. Do Prahy som sa tešil. Ak by som hrával tam, nemal by som na konte 57 reprezentačných štartov, ale 87. Ako Spartán by som nastupoval vo všetkých zápasoch národného tímu.

Po týchto udalostiach si ma zavolať tajomník TJ Štefan Madro a zvestoval mi: „Laco, máme pre teba byty. Chod' si vybrať.“ Tak sme zašli s manželkou do bratislavskej Dúbravky na Bilíkovu ulicu. Mohli sme si vybrať v panelákovom dome z viacerých bytov. Rozhodli sme sa pre jeden pekný, trojizbový, slnečný byt s balkónom. Predtým sa nedalo a zrazu bolo všetko.“

Chcete, aby mi umrela mama?

„Keď som bol kapitán Interu, reprezentant, komunistická strana to chcela využiť vo svoj prospech, ako sa dnes hovorí, nahnať si nejaké politické body. Funkcionári Interu ma niekoľkokrát lanárili, aby som vstúpil do strany, ale zakaždým som ich odbil: „Dajte mi s tým pokoj. Je to nepotrebujem.“ Nevedeli si so mnou rady, tak to skúsili cez Gejzu Šlapku, najvyššieho bratislavského stranického funkcionára. Jedného dňa si ma zavolať k sebe.

Pán Šlapka (vždy som ho oslovoval pán, nikdy nie súdruh), čo sa deje? „Laco, ty si vzor pre mládež, my by sme chceli, aby si sa pridali k nám a vstúpil do strany.“

„Pán Šlapka, a vy chcete, aby moja mama umrela?“

„Ako to?“

„My sme veriaci, každú nedeľu chodíme do kostola, ja aj pred každým zápasom. Ak by som mame povedal, že som vstúpil do strany, tak mi umrie!“

„Laco, ty si kapitán, príklad a vzor pre mladých...“

„Ja budem vzor pre mládež aj bez straníckej knižky.“ (Bol zaskočený, chvíľu sa zamyslel).

„Dobre teda. Tak teda zostaň taký, aký si!“

Moje argumenty zabrali. Všetci sa museli zmieriť s tým, že mňa do strany nikdy nedostanú.

Nikdy som nevyužíval, že som sa dostal do Šlapkovej blízkosti či priazne, nežiadal som od neho nič vo svoj osobný prospech či mojej rodiny. Jediný raz som urobil výnimku a vybral sa za ním v jednej rodinnej záležitosti.

Bratranec bol tiež veriaci človek. V kostole hral na organe. Jeho dcéra chcela ísť študovať do Zvolena. Učila sa na jednotky. Pre kádrový profil ju nevzali. V papieroch mali napísané, že sú veriaci a chodia do kostola.

Keď mi to bratranec povedal, vzkypela vo mne žľč. Rozhodol som sa, že zájdem za Šlapkom.

Keď som prišiel na jeho sekretariát, jeho osobný tajomník ma privítal podráždene a nevrlo: „Čo chcete?“

„Nestarajte sa. Ide o súkromné záležitosti. Ohláste ma,“ reagoval som rovnakým tónom. Neochotne to spravil.

„Čo je, Laco, čo sa deje?“ pýta sa ma Šlapka.

Mám bratranca, ktorý dennodenne lopotí so železom. Narobí sa ako nejaké hovädo. A len preto, že chodí do kostola, nevzali jeho dcéru do školy. Pán Šlapka, vy komunisti sa oháňate robotníckou triedou... Takto pomáha vaša strana robotníkom? Ved' vy ich likvidujete!

Šlapka zostal zarazený, až očervenel v tvári.

„Laco, a ty si to dovolíš takto povedať?“

„Prečo by som si to nedovolil, ja vám to hovorím ako človek človeku, nie ako straníkovi.“

Zamyslel sa. Zrazu zdvihol telefón a povedal svojmu sekretárovi: „Spoj ma s predsedom strany vo Zvolene.“ Bol som svedkom toho, ako hovorí do slúchadla: „Počúvajte, súdruh, čo to tam u vás stvárate?“ Postavil do pozornosti tamojšieho stranického šéfa, vynadal mu ako malému chlapcovi. Na druhý deň mi volá bratranec, že dcéru prijali.

Na Šlapku sa nemôžem sťažovať, aj keď to bol vysoký stranický funkcionár, nomenklatúrny káder. Podľa mňa sa správal férovo, aspoň ja som mal s ním dobré skúsenosti. Nekrágľoval ľudí, naopak, mnohým pomohol. Týmto neobhajujem komunistov, ved' vtedajší režim a niektorí jeho predstavitelia viacerým ľuďom ublížili, často celým rodinám zničili život. Myslím si však, to je môj osobný názor, že ak by ľuďom dali náboženskú slobodu a možnosť cestovať, socializmus by nepadol v roku 1989.“

Jazdy bez vodičáka

„Svoje prvé auto som si kúpil v Tuzexe. Pre tých mladších, Tuzex bol špeciálny obchod so zahraničným tovarom, v ktorom sa nedalo kupovať korunami, ale špeciálnymi poukazmi, takzvanými bonmi.“

Vybral som si Fiat 128, v bonoch stál 17-tisíc, podarilo sa mi ich zohnať vo výhodnom kurze – po 3,90 koruny oproti bežným piatim korunám. Išiel poň so mnou Jozef Bajza, ešte som nemal vodičský preukaz. Zastavili sme sa na benzínovej pumpe, tuším na Bajkalskej, a za sto korún natankovali plnú nádrž.

Jazdiť som sa učil na veľkom parkovisku pri štadióne Interu. Mojím, dá sa povedať, inštruktorom bol Štefan Matlák. Bývalý výborný hráč ČH i Interu, zastával u policajtov dôležité funkcie. Keď som prišiel na skúšku do autoškoly, mal som najazdených viac kilometrov ako hociktorý z adeptov na vodičský preukaz. A tak som nemal žiaden problém ju spraviť. Musím sa priznať, že som jazdil ešte predtým, než som dostal papiere. Dokonca som si trúfol ísť autom aj domov do Jacoviec. Odtiaľ som sa raz vybral na Duchonku. Za dedinou, pri veľkej križovatke, mali policajti odstavené auto. Neskoro ma však zbadali a ja som preletel popri nich. Tuším, že vzápätí na mňa aj mávali, ale už som bol o hodný kus ďalej. Čakali na mňa. Zrejme mi niekto v dedine závidel auto z Tuzexu a musel ma udať, že jazdím bez vodičáka.

Bol som presvedčený, že si ma policajti pri spiatočnej ceste počkajú. Zavolať som bratrancovi. Prišiel za mnou na škodovku aj so spolujazdcom. Cestou späť si sadol za volant môjho auta a kamarát šoféroval jeho škodovku. Prichádzali sme k Jacovciam. Ako som predpokladal, policajné auto tam stálo. Škodovku nechali prejsť a nás zastavili. Príslušník Verejnej bezpečnosti nešiel k okienku šoféra, ale rovno za mnou ako spolujazdcom. „Teba keď chytíme, v živote nedostaneš vodičák!“ pohrozili mi. Odvtedy som už načierno nejazdil a vodičský preukaz som si vybavil urýchlene.

Hrali sme zápas letného pohára Intertoto, s dátumom 23. júl 1977, proti nemeckému bundesligistovi Eintrachtu Frankfurt. Cestou na tento duel som mal haváriu. Pri zrážke s Volgou, ktorú zapríčinil jej šofér, za čo sa mi ospravedlňoval, som mal auto totálne rozbité a s otrasom mozgu som putoval na vyšetrenie do nemocnice. Našťastie, nešlo o nič vážne, ale nastúpiť do zápasu som nemohol. S mužstvom, s ktorým sme na jeho pôde remizovali 2 : 2, sme doma prehrali 2 : 5, Bernd Hölzenbein, proti ktorému som hral rok predtým finále majstrovstiev Európy, dal hetrik. Nastúpil aj ďalší slávny hráč Jürgen Grabowski.

Auto bolo zrelé do šrotu. Šiel som si kúpiť nové. Opäť to bol Fiat, ale 127. Tentoraz som ho nekupoval v Tuzexe, ale v bežnej predajni za 84-tisíc korún. U Ľudovíta Zlochu, ktorý bol šéfom Mototechny. V tom čase boli u nás autá vzhľadom na platy poriadne drahé.“

Dekanský termín u Moravčíka

„Po tom, ako som úspešne dokončil nadstavbu v Slovnafte s maturitou, som si povedal, že by bolo škoda, ak by som sa prestal ďalej vzdelávať. V kariére sa môže všeličo prihodiť, môže prísť vážne zranenie, človek musí myslieť aj na zadné dvierka, byť pripravený a schopný v prípade potreby sa uplatniť aj v inej sfére života mimo

futbalu. Na štúdium techniky som sa necítil, matematika mi až tak nešla. Keďže ma bavila história a spoločenské vedy, voľba padla na právo.

Na vysokej škole možno 80 percent učiteľov hľadalo na nás futbalistov, ale aj hokejistov cez prsty. Boli však aj výnimky. Napríklad docent Florián Sivák (neskôr profesor), ktorý sa špecializoval na dejiny štátu a práva v Československu. Športovcom vychádzal v ústrety, všemožne nám pomáhal. Keď som potreboval radu či pomoc, išiel som za ním. Upozornil nás napríklad na to, ktorý učiteľ čo vyžaduje, na čo si potrpí, čo si treba naštudovať. Zároveň bol prísny, zadarmo sme nič nedostali.

Popri neustálych futbalových povinnostiach – zápasy, tréningy, sústredenia s klubom aj s reprezentáciou – nebolo jednoduché študovať, aj keď som mal ako reprezentant individuálny študijný plán. Brával som si na sústredenie skriptá, ale keď trojfázovo trénujete, večer vám už veľa energie na štúdium nezostane a neraz sa stalo, že po pár minútach som nad skriptami zaspal.

Nemuseli sme chodiť na prednášky či cvičenia, ale mali sme za semester tri povinné konzultácie u vedúceho katedry. Ten nás potom posielal za jednotlivými odbornými asistentmi. Profesor Čič, vtedy bol ešte iba docent, bol vedúci Katedry trestného práva, ma poslal za Ivanom Gašparovičom z rovnakej katedry. Na škole bol už aj Ján Cuper. Keď si to tak zoberiem, v škole som sa dostal do styku s dvoma neskoršími slovenskými premiérmi – Čičom a Moravčíkom – i budúcim predsedom parlamentu a prezidentom Slovenskej republiky Ivanom Gašparovičom. Cuper sa tiež po zmene režimu angažoval vo vrcholovej politike. Až po povinných konzultáciách sme mohli dostať zápočet. Ale keď bolo treba, z niektorých predmetov som absolvoval aj viac konzultácií. Napríklad z ruštiny. Keďže sme v tom čase nemali radi Rusov, tak sme k tomu jazyku nemali príliš kladný vzťah.

Mali sme možnosť presunúť si dve skúšky do ďalšieho ročníka. Niekedy sa mi prihodilo, že som mal sklz až štyroch skúšok. Na študijnom oddelení pracovala pani Nemečková, mama neskoršieho šéfa hokejového zväzu, ktorá vedela zariadiť termínový posun, aby som to stihol dobehnúť. Raz na mňa vyletel dekan, profesor Jaroslav Filo. „Zase vy futbalisti! Len hanbu nám robíte! Koľko ti zostalo skúšok?“ spytoval sa ma, keď sme sa „zrazili“ na študijnom. Pani Nemečková odvetila za mňa: „Dve.“ Pritom mi zostali štyri... Všetky sa mi však podarilo dohnať.

Jednu skúšku som mal u Jozefa Moravčíka, neskoršieho slovenského premiéra a primátora Bratislavy po Nežnej revolúcii, ktorý bol v čase, keď som študoval, mladý odborný asistent. Stretával som ho potom aj na Bilíkovej ulici, kde býval on i ja.

Na tú skúšku som sa nestihol pripraviť. Uznávam, nevedel som. Neprekvapilo ma, že ma vyhodil. Čo ma však poriadne zaskočilo, bolo, keď mi povedal: „Máte dekanský termín!“ Nechápal som prečo. Išlo o prvú skúšku, po ktorej som mal nárok na dva opravné termíny, a ak by som v nich neuspel, až potom mal nasledovať dekanský. Namietal som. „Už je po termíne opravných skúšok,“ odbil ma. Nebral ohľad na to, že som sa na skúšku nemohol dostaviť skôr pre futbalové povinnosti.